

*LAMPADARUL
DE AUR*

O preoție sfântă

John Saunders

O preoție sfântă

Partea I.

1 Petru 2:4-5: „*Aproiați-vă de El, Piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.*”

Să ne rugăm:

Tată, suntem adunați aici, înaintea Ta, în Numele lui Isus, și în Numele Lui Îți cerem să ne pregătești o cale de a putea să privim în Cuvântul Tău. Doamne, vrem ca Tu să ne vorbești. Vrem ca Tu să ni-L descoperi pe Fiul. Vrem să-L vedem pe El, vrem să vedem inima Lui, vrem să vedem planul Lui și vrem să fim pregătiți ca ucenici. Doamne, pregătește-ne ca să putem vorbi și auzi în această seară. Dă-ne ungera Duhului Sfânt. Îți mulțumim pentru îndurările Tale față de fiecare dintre noi. În Numele lui Isus, Amin.

Voi începe prin a spune că locul în care ne aflăm acum este un loc plin de pietre vii și de preoți sfinți. Oricine este născut din nou a fost făcut să fie o piatră vie și un preot sfânt. Acesta nu este doar un limbaj figurativ. Când Domnul spune ceva, atunci așa este. Domnul nostru Isus este Piatra vie, El este Piatra de temelie. Întreaga Casă a lui Dumnezeu este zidită pe Domnul Isus. El este Piatra din capul unghiului și El este Piatra de boltă care acoperă toată Casa. Dar noi toți suntem în Cristos. Dacă ai fost născut din nou, ai devenit o piatră vie. Dumnezeu dorește să Își zidească Casa din pietre vii, El ia o piatră vie și o zidește alături de o altă piatră vie. Și împreună, acestea sunt zidite în dragoste.

Domnul dorește foarte mult să aibă această Casă. El vrea să aibă un Locaș pentru Sine Însuși. Lucrul minunat este că, de îndată ce începe să Își zidească Casa, El începe să și locuiască în ea. Cu alte cuvinte, nu trebuie să te gândești că va trebui să lucreze timp de treizeci de ani în viața ta până se va muta apoi să locuiască acolo.

Acest verset de la 2 Petru, capitolul 3, ne îndeamnă să ne apropiem de El. Noi suntem pietre vii și, când venim la Domnul Isus – la Cel care este Piatra vie –, venim pentru a fi zidiți. Venim pentru a ne da pe noi înșine în mâna Meșterului

zidar. Domnul Isus a spus: „Eu voi zidi Biserica Mea...” și El este hotărât să facă acest lucru. Este trist însă că mulți, foarte mulți creștini nu se aduc pe ei înșiși înaintea lui Dumnezeu ca pietre vii. Înainte de a fi fost mântuiți, noi am avut nevoie, desigur, de un Mântuitor, căci eram pierduți. Și Domnul Isus ne-a mântuit. El a venit la noi, ne-a găsit în starea noastră de neajutorare. De asemenea, am avut nevoie de un Tată, și Dumnezeu a venit și ne-a împlinit această nevoie. El a devenit Tatăl nostru. Am avut nevoie și de un Păstor, și Domnul Isus a devenit marele nostru Păstor.

Dar Casa lui Dumnezeu vorbește despre dorința din inima Lui. El dorește foarte mult să aibă această Casă. Deci, oricui vede aceasta, oricui aude glasul Lui, Duhul Sfânt îi descoperă lucruri legate de Casa lui Dumnezeu. Atunci, ca piatră vie, trebuie să vină la Domnul și să spună: „Doamne, iată-mă! Zidește-mă în Casa Ta, zidește-mă în dragoste împreună cu frații și surorile mele”. Știți că această Casă a lui Dumnezeu se regăsește la sfârșitul Bibliei, unde ea devine Cetatea lui Dumnezeu. O vedem acolo coborându-se din cer, de la Dumnezeu. Este desăvârșită, este împodobită ca o mireasă pentru mirele ei și nu este în ea nici o pată, nici o zbârcitură, nimic de felul acesta.

Nu tânjiți voi după acea zi, când Cetatea lui Dumnezeu se va coborî din cer, când lucrarea lui Dumnezeu se va fi încheiat? Îmi place ceea ce scrie în capitolul 22 din Apocalipsa: robii Lui vor sta înaintea Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor, și ei Îl vor vedea pe Dumnezeu și vor domni împreună cu El în vecii vecilor. Aceștia sunt preoții lui Dumnezeu. Vom vorbi despre preoții lui Dumnezeu mai încolo.

Cetatea care se coboară din cer de la Dumnezeu este acum în construcție. Ea se zidește exact în aceste clipe. Cum se zidește? Când frații și surorile sunt zidiți împreună pe pământ, lucrurile pe care Dumnezeu le obține în mijlocul lor sunt depozitate în acea cetate. Știți că acea cetate este făcută din aur, perle și pietre scumpe. Toate acestea vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre. Când trecem prin încercări mari, aurul este curățit prin foc. Aurul din acea cetate este așa de curat, încât e transparent. Nu este nici un fel de impuritate în acel aur. Deci, ori de câte ori treci prin ceva greu, printr-o încercare de foc, se poate că te uiți la ea gândindu-te cât de grea este; dar ea Îi oferă lui Dumnezeu posibilitatea de a obține mai mult aur, din viața ta, pentru cetatea aceea. Când ești rănit – și noi știm de unde ne vin rănilor, nu-i așa? de la frații noștri scumpi –, aceasta se poate transforma într-un lucru urât sau poate să devină ceva din care, mai apoi, să iasă o perla. Perla se produce atunci când scoica este rănită și suferă. Există un

mod de a suferi prin care facem să prospere Cetatea lui Dumnezeu. Domnul ne transformă viețile din ceva ce am fost în ceva ce seamănă tot mai mult cu Fiul Său, și acest proces este asemenea celui pe care îl suferă o bucată de cărbune când este transformat într-un diamant. Iar ceea ce Domnul obține prin acest proces este depozitat în acea Cetate.

Fiecăruia dintre noi îi stă înaintea o alegere. Fiecare poate să doneze mult pentru acea Cetate. Lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre, părtășia cu frații, dragostea față de frați, unitatea cu frații, zidirea noastră laolaltă – prin toate acestea Cetatea se apropie tot mai mult de a fi terminată. La sfârșit, se va dovedi că unii frați au depus mult în acea Cetate, în timp ce alții, aproape nimic. Care este dorința inimii tale? Ei bine, nu este vorba de o zi, cândva, ci de astăzi. Aici. Aici unde Domnul vă zidește pe voi împreună. Aici Domnul Își face o Casă pentru Sine, un Locaș al lui Dumnezeu în Duhul.

Domnul mi-a pus pe inimă doi psalmi pe care să-i împărtășesc cu voi. Aceștia sunt aproape identici. Este vorba de psalmul 108 și psalmul 60. Întrucât aceștia sunt aproape identici, acum ne vom ocupa numai de psalmul 108. Comparând cei doi psalmi, observăm că modul în care începe fiecare în parte este foarte diferit. Apoi, după o treime din conținut, sunt aproape identici. Domnul vrea să spună ceva foarte specific atunci când repetă un lucru. Și ne arată ceva anume atunci când ne prezintă deosebiri.

Vom începe cu versetul 7: „Dumnezeu a vorbit în sfințenia Lui...” Să mă opresc deocamdată aici și să spun ceva despre aceasta. Această afirmație se face, cred eu, numai de două ori în Biblie: aici și în psalmul 60. Sunt și alte locuri asemănătoare în Biblie unde Domnul spune ceva, ca de exemplu: „El a jurat în sfințenia Lui...” sau „El a jurat pe dreptatea Lui...”. Dar când Domnul jură ceva, aceasta este ca răspuns la ceva făcut de om. De exemplu, când Dumnezeu a văzut ceva foarte bun la Avraam, i-a jurat ceva. Sau când Israel era neascultător și se depărta de Dumnezeu, El jura împotriva lor. Dar aici spune: „Dumnezeu a vorbit în sfințenia Lui...” El nu reacționează la nimic, ci vrea să-Și descopere inima. Acest cuvânt *sfințenie* poate fi tradus și *sanctuar*. „Dumnezeu a vorbit în sanctuarul Lui...” Sanctuarul este Locașul Lui. Știți că atunci când au zidit Cortul, partea dinăuntru a Cortului a fost numită Locul prea sfânt; este același cuvânt. Deci am putea traduce așa: „Dumnezeu a vorbit în Locul Său cel sfânt...” Sfânta sfințelor, unde se păstra chivotul legământului, este același cuvânt, folosit de două ori. Aceasta arată că ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună, să ne descopere este în legătură cu Locașul Lui. Dumnezeu a vorbit în Locașul Lui. Dumnezeu

a vorbit în legătură cu Locașul Lui. Și noi știm ce este Locașul Lui: este Casa Lui, făcută din pietre vii.

El spune: „Voi birui, voi împărți Sihemul, voi măsura valea Sucot”. În seara aceasta vom analiza aceste două lucruri. Ne vom uita la Sihem și la valea Sucot. Dar să încep prin a spune că această parte din psalm vorbește de moștenire. Dumnezeu a dat ceva – El va împărți Sihemul, va măsura valea Sucot. Aici ni se dau două moșteniri, și poți să alegi care dintre ele să fie a ta. În Efeseni 1 spune că Cristos este moștenirea noastră. Dar tot Cuvântul spune și că noi suntem moștenirea lui Dumnezeu.

Să privim mai întâi la Sihem. Pentru a vă putea vorbi despre Sihem, trebuie să încep prin a vă spune ceva despre Avraam. Să citim din Faptele apostolilor capitolul 7. Găsim aici cea mai mare afirmație pe care Ștefan a făcut-o înainte de a fi ucis cu pietre. El se afla înaintea Sinedriului; fusese acuzat, și acesta este începutul răspunsului pe care l-a dat (versetul 2): „Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: „Ieși din țara ta și din familia ta și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.”

Ștefan spune: „Dumnezeul slavei S-a arătat lui Avraam...” El nu a auzit doar un glas, nu a primit doar un mesaj în inima lui, ci se spune că „Dumnezeul slavei i S-a arătat lui Avraam...” Poate că mai târziu Dumnezeu i S-a arătat sub forma unui om, dar aici, la început, se spune: „Dumnezeul slavei...” Vă puteți imagina cum a fost acest lucru? Aceasta îmi aduce aminte de ceva. Când Moise s-a urcat pe munte ca să se întâlnească cu Dumnezeu, și Dumnezeu i-a arătat locurile cerești, i-a arătat propriul Lui Locaș ceresc, Moise a văzut Cortul ceresc. Eu cred că acest lucru a aprins o viziune în inima lui. Apoi, după ce s-a întors de pe munte, Moise a zidit o copie pământească a aceluia.

Să ascultăm ce spune autorul cărții Evrei despre Avraam. Capitolul 1, versetele 8-10: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.” Când Dumnezeu i S-a arătat lui Avraam, acesta locuia în Ur din Caldeea, în Mesopotamia. Era un om obișnuit. Nu era un credincios – Biblia ne spune că slujea altor dumnezei. Noi ne gândim că Dumnezeu a privit peste tot pământul ca să găsească un om anume pe care să-l cheme. Dar eu cred

că Avraam a fost un om asemenea lui Ilie, iar Biblia spune că Ilie a fost un om asemenea nouă. Un om obișnuit. Nu un supraom. Nu era super-inteligent, era o persoană normală. Motivul pentru care Dumnezeu l-a ales pe Avraam a fost pentru că așa a găsit El cu cale. Avraam, așa cum ni se spune, slujea altor dumnezei, și Dumnezeu i S-a descoperit. Dar, în urma acestui fapt, viața lui s-a schimbat pentru totdeauna. El a părăsit țara lui de naștere și a ajuns, în cele din urmă, într-o țară în care a locuit ca străin. Atunci deja el era căpetenia unui mare trib de oameni. La un moment dat, a fost în stare să înroleze 318 oameni care erau născuți în casa lui. Să nu vă închipuiți că el avea doar câteva sute de oi și o soție care le păzea. Dacă avea 318 oameni apti de luptă, înseamnă că erau încă și alții, mai în vârstă și mai tineri, și probabil tot atâtea femei cât și bărbați. Probabil că el era căpetenia peste 1000 de oameni. Avea turme și cirezi de vite. Era foarte bogat. Cât timp a trăit în acea țară, ar fi putut să zidească nu numai o casă, ci și o cetate. Însă el a locuit acolo ca străin, a locuit în corturi, așteptând neconținut Cetatea lui Dumnezeu. Eu cred că Avraam a văzut Cetatea lui Dumnezeu. Întocmai cum Ioan a văzut Cetatea lui Dumnezeu, așa cum o prezintă el la sfârșitul Bibliei, și Avraam a avut o viziune a Cetății lui Dumnezeu, care l-a capturat în întregime. În Evrei ni se spune că el aștepta cetatea care avea temelii tari și al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.

Să citim acum din Genesa 11, de la sfârșitul capitolului. „Terah a luat pe fiul său Avram și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, noru-sa, nevasta fiului său Avram. Au ieșit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în țara Canaan. Au venit până la Haran și s-au așezat acolo.”

Genesa 12:4 „Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.” Deja am făcut cunoștință cu Avraam; știm că Dumnezeu slavei l-a ales numai datorită îndurării Lui. El i S-a arătat, Avraam a văzut Cetatea lui Dumnezeu și, la cuvântul lui Dumnezeu, a plecat din cetatea în care locuise, intenționând să intre în țara Canaan. La un moment dat a ajuns la un loc numit Haran. În limba ebraică, numele *Haran* înseamnă „răscruce de drumuri”. Biblia ne spune că el s-a așezat acolo. Cât timp credeți că a stat acolo? El Îl văzuse pe Dumnezeu, văzuse Cetatea, avea chemarea. Cât timp a locuit în acea cetate? Douăzeci de ani! Vă puteți imagina?! Planul lui Dumnezeu a fost amânat timp de douăzeci de ani. Când Avraam l-a văzut pe Dumnezeu, el a spus familiei sale cuvintele pe care Domnul i le spusese. Și aceștia au crezut cu toții. Tatăl lui Avraam a devenit credincios, fratele

lui, Nahor, a devenit credincios, și nepotul lui, Lot, a devenit credincios. Au ieșit împreună. Dar au ajuns la o răscruce de drumuri.

Vreau să știți că se întâmplă ca cei credincioși să ajungă la răscruce de drumuri. Nouă ne-ar plăcea să credem despre noi înșine că mergem înainte cu Domnul. Îmi place să cred despre mine că sunt un creștin serios. Dar aș fi nebun să cred că nu vor apărea în viața mea intersecții. Cunoașteți oameni care au văzut ceva din planul lui Dumnezeu, dar după aceea s-au abătut din drum? Probabil că nici eu nu sunt mai bun decât Avraam. Deci este posibil ca și eu să mă abat din drum. Știți cum pot fi readus pe cale atunci când mă abat în altă direcție? Fratele meu din Casa lui Dumnezeu mă va îmbărbăta, sora mea din Casa lui Dumnezeu mă va îmbărbăta. Ei vor continua să mi-L arate pe Cristos, și atunci mă voi trezi, voi fi ca Samson, când Dalila i-a spus: „Trezește-te, Samsone, filistenii sunt asupra ta.” Mă voi trezi și voi spune: „Da, aceasta este realitatea. De ce m-am abătut din drum?” Și voi merge înainte cu Domnul, împreună cu frații și surorile mele. Acesta este un lucru minunat legat de Casa lui Dumnezeu. Acolo găsim îmbărbătare.

Poate vă gândiți că, din moment ce Avraam s-a abătut la Haran, Dumnezeu a ajuns să se poarte foarte aspru cu el. Dar nu așa a fost. El l-a binecuvântat acolo. Avraam a ajuns foarte bogat acolo. De aceea, atunci când a vrut să se ducă în Țara făgăduinței, fratele lui, Nahor, nu a vrut să meargă. Îmi pot imagina conversația dintre ei. Motivul pentru care pot să-mi imaginez așa ceva este pentru că am auzit acest gen de conversație între frații și surorile mele. Și întrucât nu este nimic nou sub soare, probabil că Avraam și fratele lui, Nahor, au avut această conversație.

Avraam: „Trebuie să merg în țară.”

Nahor: „Dar, frate, Dumnezeu ne-a binecuvântat aici.”

Avraam: „Da, dar Dumnezeu mi-a vorbit.”

Nahor: „Asta a fost cu douăzeci de ani în urmă. Poate că memoria ta nu mai e așa de bună. Eu pot să văd binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar nu pot să văd în inima ta, ca să-mi dau seama ce este cu adevărat acolo. Nu este oare doar o imaginație? Rămâi aici. Noi am ieșit din Ur, din Caldeea, și suntem acum într-un loc în care Dumnezeu ne-a binecuvântat.”

Dar Avraam spune: „Eu trebuie să merg în țara în care Dumnezeu mi-a spus să merg.”

În zilele noastre, când ne abatem din cale, nu este vorba de un anumit loc geografic, ci este vorba de un loc din inima noastră. Asta se întâmplă atunci

când ne spunem: „Îmi ajunge atâtă!” Să nu facem asta! Să mergem mai departe, spre plinătatea lui Cristos. Despre acest lucru ne vorbește țara – despre plinătatea lui Cristos.

Când Avraam a intrat, în cele din urmă, în țară, primul loc la care a ajuns el a fost un loc numit Sihem. Vă aduceți aminte ce a spus Domnul în psalmul 108: „Voi birui, voi împărți Sihemul.” Să vedem ce înseamnă pentru noi acest loc. Genesa 12:6-8a „Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Cananiții erau atunci în țară. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminției tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase. De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul...” Avraam a intrat în țară și primul loc în care a ajuns a fost această zonă a Sihemului. Primul lucru pe care-l aflăm în legătură cu acest loc este că acolo se află un copac renumit. În Biblie, când vedem un copac renumit, știm că aceasta ne vorbește de cruce. Pavel le scrie galatenilor, în capitolul 3, versetul 13 – citează din legea lui Moise – „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”. Desigur, aceasta vorbește despre Domnul nostru Isus Cristos. Domnul nostru Isus a fost atârnat pe o cruce, pe un lemn. Și noi aveam un mare blestem asupra noastră. Domnul Isus a fost binecuvântat, dar El a luat blestemul nostru asupra Lui, iar noi am primit binecuvântarea Lui. „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”. Domnul nostru Isus a fost atârnat pe o cruce pentru noi. Deci, primul lucru cu care ne confruntăm la Sihem este o cruce.

Următorul lucru pe care îl întâlnim este altarul. Despre ce anume vorbește altarul? Despre cruce. Domnul Isus a fost Mielul lui Dumnezeu, jertfit pentru noi. Cuvântul *sihem* înseamnă *deal*. Și știm că aceasta vorbește despre dealul Calvarului. Deci Avraam a ajuns în acest loc care vorbește de cruce. Mulți oameni pot spune: „Da, crucea. Acela a fost locul unde Isus a murit pentru mine. Acela a fost locul unde Isus Și-a vărsat sângele ca să-mi ierte mie păcatele.” Amin! Dar, de asemenea, acesta este locul unde și eu am murit în El. Acesta este locul unde El a rezolvat pentru totdeauna problema naturii mele carnale. Eu nu mai trebuie să trăiesc după carne. Primul loc în care a ajuns Avraam când a intrat în țară, în plinătatea lui Cristos, a fost locul crucii. Mai trebuie să menționez încă un lucru în legătură cu Sihemul. În versiunea NASB nu se spune că Avraam a ajuns la Sihem, ci se spune că a ajuns în zona Sihemului. Vă veți întreba: Dar ce diferență este între a ajunge la Sihem și a ajunge în zona Sihemului? Am să dau un exemplu. Câți dintre voi au auzit de marele explorator spaniol Hernando de Soto? El a explorat mare parte din America de Nord, de unde sunt eu. Dar ați

auzit de Fernando Cortes? Ei bine, Hernando de Soto este la fel de important ca și Cortes. El a explorat continentul nord american în secolul al XVI-lea. Acolo unde locuiesc eu, în Memphis, sunt trei poduri frumoase care traversează râul Mississippi – un râu foarte mare; în unele locuri are o lățime de câțiva kilometri. Dar cel mai frumos dintre aceste poduri este podul numit Hernando de Soto; Hernando de Soto a traversat râul Mississippi la Memphis. Poate unii dintre voi vă gândiți acum: „Dar, John, Memphis-ul există doar de 150 de ani. Hernando de Soto a traversat râul Mississippi în secolul al XV-lea!” Ei bine, de fapt el a traversat râul în *zona* Memphis-ului. Revenim la tema noastră: Biblia spune că Avraam a ajuns în *zona* Sihemului. Eu nu cred că Sihemul exista deja când Avraam a ajuns acolo. El a fost înființat abia cu 175 de ani mai târziu. O să privim imediat la aceasta. Dar când Moise a scris cartea Geneza, el a folosit numele unui loc care nu exista. În felul acesta el l-a legat de o altă perioadă de timp. De asemenea, în versetul 8 spune că Avraam a ajuns la Betel. Știm că Betel-ul nu exista pe atunci. Se poate că era acolo un loc, dar numele acelui loc nu era Betel. Vă aduceți aminte cum a dobândit Betel-ul acest nume? Nepotul lui Avraam, care nu se născuse încă, a dat acel nume. Vă aduceți aminte că, atunci când s-a culcat cu capul pe o piatră, a avut un vis în care a văzut cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând în acest loc. Când s-a trezit, a spus: „Ce loc înfricoșător este acesta! Aceasta este Casa lui Dumnezeu, și eu n-am știut.” Astfel a pus numele locului Betel. Dar înainte locul se numea Luz. Iacov a pus numele Beth-El, pentru că *Beth* înseamnă *casă*, *El* înseamnă *Dumnezeu*, și el a spus: Aceasta este Casa lui Dumnezeu. Deci el a fost cel care i-a dat numele de Betel Dar aici, în cartea Genezei, cu 155 de ani înainte ca Iacov să fi dat acel nume, se spune că Avraam a ajuns la Betel. Avraam a ajuns la Casa lui Dumnezeu. Moise face legătura, în timp, între acest loc și un alt loc. În cartea Judecători, în capitolul 20, versetul 19 ni se spune că este un drum între Betel și Sihem. Betel-ul și Sihem-ul sunt legate între ele. Locul care vorbește de cruce este locul care vorbește de Casa lui Dumnezeu.

Tu ești o piatră vie. Tu vrei să vii la Cristos, care este Piatra vie. Și vrei să vii pentru a fi zidit. Deci vrei să vii la Casa lui Dumnezeu, să fii zidit împreună cu alții în Casa lui Dumnezeu. Cum poți veni? Cum vin pietrele vii? Prin Sihem, prin cruce. Nu există altă cale ca Domnul să ne zidească împreună.. Noi trebuie să cunoaștem puterea crucii, moartea Domnului Isus. O, dacă nu cunoaștem puterea crucii, Casa lui Dumnezeu nu va fi un loc de zidire, ci va fi un loc plin de ruine! Dacă vom căuta să venim la Betel pe altă cale, în loc de a veni pe drumul

care merge de la Sihem la Betel, tot ceea ce noi vom încerca să zidim în Casa Domnului se va prăbuși. Dumnezeu a pus Duhul Lui în noi, care să ne fie viață. Dar noi avem și viața cărnii noastre, a trupului nostru.

Iată-ne, așadar, în Casa lui Dumnezeu. Suntem zidiți împreună spre a fi Casa lui Dumnezeu. Domnul ne folosește pe noi pentru a zidi, dar dacă noi nu cunoaștem crucea, va fi mult amestec. ceva din Domnul și ceva din noi; puțin din Domnul, mult din noi. Un asemenea locaș, o asemenea clădire nu poate să reziste. Voi vă adunați împreună de mult timp și cunoașteți unele din lucrurile care se întâmplă atunci când creștinii sunt laolaltă – mai ales când ei vin dintr-un sistem religios sau vin din lume și caută cu toată seriozitatea să-L urmeze pe Domnul, să fie în Casa Lui. Știți că pot să apară gelozii – vă vine să credeți acest lucru, și anume ca un creștin să fie gelos pe alt creștin? Sau invidie – unul îl vede pe celălalt că are un dar, influență sau responsabilitate, și devine invidios. Pot să fie probleme între frați și surori; uneori se spun vorbe aspre, cuvinte rostite în pripă, cu mânie. Pot să fie bârfe în Casa lui Dumnezeu. Domnul face ceva, dar apoi, acel lucru cade. Cum putem noi să biruim aceste lucruri în Casa lui Dumnezeu? O, crucea a dat morții bârfa. Crucea a dat morții pe acea soră geloasă. Crucea a dat morții pe acel om ambițios, care vrea să fie cineva în Casa lui Dumnezeu. Este putere în crucea Domnului nostru Isus ca să ne dea pe noi la o parte din cale. Noi întotdeauna ne amestecăm, dar Domnul întotdeauna ne dă la o parte. Casa lui Dumnezeu poate fi zidită dacă noi venim prin Sihem. Iar Sihem-ul vorbește de cruce.

Să citim acum de la Geneza 33. Nepotul lui Avraam, Iacov, a plecat să meargă la unchiul său. El se temea de fratele său. Îl înșelase pe tatăl său și obținuse binecuvântarea. Iar fratele lui a spus că îl va omorî. Atunci mama lui i-a spus: „Du-te la fratele meu, la Laban, pentru câteva zile.” Acele „câteva zile” au ajuns să fie douăzeci de ani. Știți unde locuia Laban, nu? În Haran. Rudele rămăseseră în Haran. Și Iacov a stat acolo tot atâta timp cât a stat și Avraam acolo. A plecat numai cu toiagul lui și, după douăzeci de ani, când s-a întors în țară, era un om bogat. Dumnezeu îl binecuvântase pe Iacov acolo, întocmai cum îl binecuvântase și pe Avraam. Iacov s-a întors cu patru soții, 11 fii, o fiică, multe oi și capre, cămile și măgari, vite, slujitori – foarte bogat!

Geneza 33:18 „La întoarcerea lui din Padan-Aram, Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a tăbărât înaintea cetății.” Este uimitor cum Iacov a venit din Haran, întocmai ca și Avraam, și a ajuns în acest loc numit Sihem. „Partea de ogor pe care își întinsese cortul a cumpărat-o de la fiii lui

Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. Și acolo a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel.” Deci, Iacov a ajuns la Sihem, întocmai ca și Avraam. Și primul lucru pe care îl vedem este că a cumpărat o bucată de pământ. Dar știți la ce a fost folosită acea bucată de pământ? Mulți ani mai târziu, când israeliții au ieșit din robia egipteană, au dus cu ei și trupul lui Iosif. Iosif, înainte de a muri, le spusese: „Când Domnul vă va duce în țară, să nu mă lăsați aici; luați oasele mele cu voi.” Și ei l-au adus pe Iosif în acest loc, la Sihem, unde l-au îngropat. Despre ce vorbește Sihem-ul? Despre cruce. Despre moartea Domnului Isus. Despre îngroparea Domnului Isus. Eu cred că dacă mergeți în Israel astăzi, puteți vedea acest mormânt, la Sihem. Acum, acest loc se numește Nablus. Dar este același loc, locul unui mormânt renumit.

Următorul lucru pe care îl vedem din nou este altarul. Când Avraam a fost acolo, a zidit un altar Domnului; aceasta vorbește despre cruce. De asemenea, vorbește despre ceea ce scrie în Romani 12:1.” Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, plăcută lui Dumnezeu.” Aceasta este crucea. Doamne, lucrează moartea Ta în mine, ca viața Ta să poată să se manifeste în mine. „Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.” Deci, era acolo și altarul. Crucea, altarul și, din nou, lemnul. Genesa 35:4 „Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem.” Deci, din nou apare copacul. Când Avraam s-a dus acolo, era altarul și copacul. Acum întâlnim din nou aceste lucruri, plus mormântul. Și încă alte două lucruri. Vă aduceți aminte ce s-a întâmplat acolo? Tânărul numit Sihem (eu cred că tatăl său a pus numele cetății după el) a luat-o pe fata lui Iacov. Nu ar fi trebuit s-o facă. La urmă însă, a spus că vrea să se căsătorească cu ea. Și a întrebat pe Iacov și pe frații ei dacă poate s-o ia de nevastă. Ei i-au spus: „Voi, cei de-aici, nu sunteți tăiați împrejur, așa cum ne-a poruncit Dumnezeul nostru să facem. Dacă nu ești tăiat împrejur, nu te poți căsători cu sora noastră.” Oamenii de acolo s-au gândit că ar fi în interesul lor dacă ar fi tăiați împrejur. Și, astfel, toți bărbații din acea cetate au fost tăiați împrejur. Deci, Sihem-ul este și un loc al tăierii împrejur. Dar ce este tăierea împrejur? Este lucrarea crucii; îndepărtarea cărnii. Dar apoi, doi dintre fiii lui Iacov au făcut un lucru îngrozitor. Pe când acei oameni aveau încă dureri, după ce fuseseră tăiați împrejur, cei doi fii ai săi, Simeon și Levi, au intrat în cetate și au omorât pe fiecare bărbat de acolo, răzbunându-se astfel pentru ceea ce făcuseră cu sora lor. Sihem-ul, deci, este și locul unei mari morți. Este locul

copacului – al crucii –, locul altarului, locul mormântului, locul tăierii împrejur – al îndepărtării cărnii –, și locul morții.

Dar ce a făcut Iacov după ce a fost la Sihem? Capitolul 35, versetul 1: „Dumnezeu a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo și ridică acolo un altar Dumnezeului care ți s-a arătat când fugeai de fratele tău Esau.” Avraam a ajuns la Sihem, și de la Sihem a ajuns la Betel. Iacov a ajuns la Sihem, și de la Sihem a ajuns la Betel. Ce ne vorbește Duhul Sfânt nouă prin toate acestea? Dacă vrem să venim la Casa lui Dumnezeu, Dumnezeu are pentru noi o cale pe care să venim, prin lucrarea crucii. Fără lucrarea crucii, Casa lui Dumnezeu nu va rămâne în picioare. Va fi doar pagubă și ruină.

Să vedem ce a făcut Iacov înainte de a merge la Betel. El a spus tuturor fiilor săi, tuturor celor care erau cu el: „Mergem la Betel; dați-mi toți dumnezeii străini pe care îi aveți la voi.” Și el i-a luat și i-a ascuns sub acel pom. Frați și surori, dacă vrem să cunoaștem Casa lui Dumnezeu, trebuie să lăsăm la picioarele crucii toți dumnezeii străini pe care-i avem la noi. Dacă nu facem asta, ei vor fi o cursă pentru noi.

Ce înțeleg eu prin dumnezei străini? Poate vă gândiți: Eu nu am nici un idol acasă. Nu am nici un chip cioplit. O, dumnezeii străini pot fi reprezentați prin mult mai mult decât atâta. Tot ce ocupă în inima ta un loc pe care ar trebui să-l ocupe Domnul Isus este dumnezeu străin. Știu că atunci când spun acest lucru creștinilor, apare tendința de a ne uita în noi înșine, să vedem ce este înlăuntrul nostru. Dar tu nu poți să spui ce este în propria ta inimă. Singurul mod prin care poți cunoaște ce este în inima ta este prin lumina Duhului Sfânt. Vrei să fii o piatră vie în Casa lui Dumnezeu? Știu că vrei. De aceea te și afli aici. Vino la Domnul și spune-I: „Doamne Isuse, cercetează-mă Tu! Doamne, fă să strălucească lumina Ta în inima mea. Doamne, eu nu-mi cunosc propria mea inimă. Doamne, arată-mi dacă este în inima mea un loc ocupat de altceva în afară de Tine. Doamne, descoperă-mi acest lucru!” Și El va face aceasta. Și nu doar o dată. El îți va descoperi ceva astăzi, altceva peste cinci ani, altceva peste zece ani. Această lucrare de curățire a inimilor noastre este o lucrare de o viață.

Când ajungi la Betel, constăți că acolo este și copacul. Și, de asemenea, altarul. Crucea nu lucrează în viața noastră doar o singură dată în viață, și, după aceea, putem merge la Casa lui Dumnezeu. Acesta este modul în care începem, dar este și modul în care mergem mai departe, și anume prin cruce. Cât de scumpă este crucea Domnului! Cât de scumpă este lucrarea crucii! Pentru că lucrul pe care noi toți îl dorim, și anume un Locaș al lui Dumnezeu, în Duhul, ca

Dumnezeu să locuiască în mijlocul nostru, și noi de asemenea, să locuim cu El, în Casa Lui, ei bine, aceasta se realizează prin lucrarea crucii.

Iacov a ajuns la Casa lui Dumnezeu, Avraam a ajuns la Casa lui Dumnezeu și noi ajungem la Casa lui Dumnezeu. Toți ajungem acolo prin cruce. Avraam a avut o viziune cu cetatea lui Dumnezeu; și Iacov a avut o viziune. Aceasta s-a întâmplat când el a adormit, și Domnul i-a descoperit locul. Iacov n-a uitat niciodată ceea ce Domnul i-a arătat. Și voi aveți o viziune: Nu mă refer la o deschidere mistică a cerului, ci mă refer la descoperirea pe care Duhul Sfânt v-o face în legătură cu planul Lui, în legătură cu Casa lui Dumnezeu.

„Dumnezeu a vorbit în Locașul Lui: Voi birui, voi împărți Sihemul și voi măsura valea Sucot.” Am vorbit deja despre Sihem. Acum, ce înseamnă: „Voi împărți Sihemul”? Vă aduceți aminte că am spus că aceasta vorbește de moștenirea noastră. Dacă tu alegi acea moștenire – Sihemul vorbește despre cruce, dar nu numai despre cruce –, Sihemul este pragul de intrare înspre plinătatea lui Cristos. Pentru Avraam, Sihemul a fost poarta de intrare înspre Țara făgăduinței. Deci Dumnezeu spune: „Voi împărți Sihemul...” – acesta este primul loc în care a ajuns Avraam, Dumnezeu spune: Voi împărți Sihemul și tot ce urmează după el, plinătatea lui Cristos. Dar apoi, în Psalmul 108, spune: „Voi măsura valea Sucot...” Ce înseamnă a măsura valea Sucot? Vom vedea imediat ce înseamnă, dar mai întâi să vedem ce înseamnă aceste două cuvinte: porție și măsură. Domnul nu a spus: „Voi împărți Sihemul și voi împărți valea Sucot”, ci a spus: „Voi împărți Sihemul și voi măsura valea Sucot”. Ambele vorbesc despre a da ceva, a renunța la ceva, dar într-un mod diferit. Când Domnul spune: „Voi împărți Sihemul...”, El se referă la faptul că-ți dă o moștenire care ți se potrivește. Ai cumpărat vreodată o haină care să aibă o singură măsură și care să se potrivească la toată lumea? Adică, ce mi se potrivește mie să i se potrivească și lui X. Nu, eu nu vreau o asemenea haină. Vreau una care este făcută pentru mine. Croitorul să-mi ia măsura și să facă ceva ce mi se potrivește mie. Dacă pentru mine face o haină croitorul, probabil că ea nu se va potrivi nici unuia dintre cei prezenți aici. Dacă face ceva pentru tine, probabil că numai ție ți se va potrivi, și nimănui altcuiva de aici. În America noi numim acestea „haine de-a gata”. Aceasta este o porțiune, o porție. Este ca și atunci când mergi la restaurant. Nu te așezi la masă și aștepti pur și simplu ca chelnerul să îți aducă ceva, ci te uiți la meniu, citești toată lista, vezi ce ți-ar plăcea și ce nu ți-ar plăcea (depinde și de cum te simți!). „Aș dori această friptură; salata aceea pare a fi bună; dați-mi o porție dublă din acești cartofi.”. Comand ceva ce mi se potrivește, ce îmi place.

Dar, cât privește măsura, eu o văd în felul următor: în unele orașe americane sunt mulți oameni săraci – unii au probleme cu alcoolul, alții sunt psihopați, unii trăiesc pe stradă, nu au suficientă mâncare. Atunci cineva înființează o bucătărie socială. Oamenii săraci, oamenii fără casă se duc acolo ca să mănânce. Dar când merg acolo, ei nu spun: „Vă rog să-mi arătați meniul”! Să zicem că sunt acolo două feluri de alimente: cartofi și pâine. Oamenii stau la rând. În fața mea se află o fetiță; probabil că nu cântărește mai mult de 50 kg. I se pune în farfurie o bucată de pâine (toate bucățile de pâine au aceeași dimensiune); o femeie cu un polonic în mână îi pune și o porție de cartofi, și fetița trece mai departe. Eu mă gândesc: „Am 100 kg, deci am nevoie de mai mult, nu-i așa?” Dar și eu primesc tot o bucată de pâine și tot atâția cartofi. Aceeași măsură. „Voi împărți Sihemul și voi măsura valea Sucot”. Vă aduceți aminte că am spus că poți să îți alegi moștenirea. Vrei tu moștenirea care este în plinătatea lui Cristos? Sau vrei Sucotul? Poate vă întrebați: Dar ce este Sucotul? Să vedem.

Ne întoarcem la Genesa 33:17 „Iacov a plecat mai departe la Sucot. Și-a zidit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului aceluia numele Sucot.” Să ne închipuim scena: Iacov fuge de fratele său Esau. Nu are cu el nimic altceva decât toiagul. Trece râul Iordan, dar a văzut Betelul și a avut acea viziune; acolo a făcut un legământ cu Domnul. Apoi, călătorește mai departe spre Haran. Acolo sunt rudele lui – de acolo venise mama lui, Rebeca. Acum deci se îndreaptă într-acolo. Stă acolo douăzeci de ani, și Dumnezeu face o lucrare minunată în viața lui. Iacov a avut acolo foarte multe greutăți. Dar noi știm că dificultățile fac aurul curat. Știm că suferința dă naștere perlei. Și știm că acea lucrare de transformare este necesară. Eu cred că Iacov a obținut multe pietre prețioase în Haran. Pe când era acolo, Dumnezeu i s-a arătat și i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul Betel-ului, Eu sunt Dumnezeul Casei lui Dumnezeu; Eu m-am arătat ție acolo acum douăzeci de ani. Acum, scoală-te, ia-ți familia, toată averea și întoarce-te înapoi în țara părinților tăi”. Și Iacov așa a făcut. El a plecat fără să spună ceva unchiului său. Unchiul său a pornit în urmărirea lui și, după zece zile, l-a ajuns. Însă Dumnezeu i s-a arătat unchiului său Laban și i-a spus: „Nu-i vorbi nici bine, nici rău lui Iacov.” Dumnezeu l-a protejat pe Iacov de Laban. Astfel, el a mers mai departe până s-a întâlnit cu Esau. Și Laban era de temut, dar Esau avea cu el patru sute de oameni! Eu cred însă că Dumnezeu împlânzise inima lui Esau. Și l-a scăpat pe Iacov și de Esau.

Acum, Iacov își continuă drumul spre țara părinților lui, ascultând de porunca Domnului, și iată în față râul Iordan. Dacă te înalți puțin, poți să vezi Sihemul;

dacă e o zi senină, poate chiar și drumul spre Betel. Și când este aproape acolo, Iacov se uită în jurul lui și vede că locul în care se află, în partea de răsărit a Iordanului, este foarte frumos. Este nimerit pentru vite. Vă amintiți că v-am spus că avea multe oi și capre, cămile, măgari și vite, iar valea Sucot era cât se poate de nimerită pentru acestea. Rețineți, el avusese parte de o viziune venită de la Dumnezeu, cu douăzeci de ani în urmă. Dumnezeu lucrase în viața lui timp de douăzeci de ani în Haran, Acum, Dumnezeu i Se arătase și îi spusese: „Întoarce-te în țara părinților tăi”, întocmai cum îi spusese și lui Avraam să se ducă în țara pe care urma să i-o arate. Dumnezeu Își arătase credințioșia față de Iacov prin faptul că l-a scăpat de Laban, l-a scăpat de Esau. Acum Iacov se află în punctul de a asculta în întregime de Domnul, dar ajunge la o răscruce de drumuri. „Ce loc bun este acesta, de pe partea de răsărit a Iordanului! Este aproape de țara părinților mei. Doar dincolo de râu!” Și s-a așezat acolo, în valea Sucot. A zidit o casă, a făcut staule pentru animalele lui. Și a locuit acolo.

El a zidit o *casă*. Vă aduceți aminte ce am citit în Evrei 11: Avraam a locuit în corturi împreună cu Isaac și Iacov, moștenitori ai aceleiași făgăduințe. Avraam a fost un mare prinț; ar fi putut cu ușurință să zidească o cetate și multe case. Și totuși, el a trăit în corturi, ca străin și călător, în țara făgăduinței. La fel și Isaac. Și iată-l acum pe Iacov, moștenitor al aceleiași făgăduințe. Domnul îi spune: „Întoarce-te în țară.” El ajunge la o răscruce de drumuri și face un compromis. Își zidește o casă, pe partea greșită a râului Iordan. Nu trebuie să ne gândim la el ca fiind mai slab sau mai rău decât noi. Ci trebuie să ne gândim la el exact așa cum ne gândim la noi. Avraam a fost exact ca noi. Și totuși, Dumnezeul slavei i S-a arătat și i-a dat o mare viziune. La un moment dat, el s-a abătut din drum. Dumnezeu însă a fost plin de îndurare și l-a dus în plinătatea țării, care vorbește de plinătatea lui Cristos.

Iacov a fost chemat înapoi în țară, și s-a abătut din drum. A locuit în acest loc, Sucot; a locuit într-o casă. Este singura dată, în toată Biblia, când îl vedem pe Iacov locuind într-o casă. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost că a ajuns cu bine la Sihem și și-a ridicat acolo cortul. Slăvit să fie Dumnezeu pentru îndurarea Lui! Domnul nu vrea ca noi să ne abatem din drum. El ne va păzi ca să nu ne abatem din drum, dacă noi Îi dăm voie să facă asta. Știți care este problema? Uneori nu vrem să fim păziți de la a nu ne abate din drum. Uneori spunem: „Doamne, eu știu că sunt mântuit, știu că mi-ai dat darul vieții veșnice și mie îmi ajunge atâta. Vreau acum ca să-mi văd de mine însumi. Vreau să-mi zidesc propria mea casă, nu Casa Ta, Doamne. E prea greu. Vreau să mă simt bine.” Și astfel mă abat din drum.

Desigur, când vorbesc despre a zidi propria casă, nu mă refer la a locui într-o casă pământească. Lucrurile din Vechiul Testament sunt o imagine a lucrurilor din inima noastră. Dar vă spun că oricine pe care Domnul îl cheamă să intre în țară va ajunge la o întretăiere de drumuri. Și trebuie să ne așteptăm la așa ceva. Este bine pentru noi dacă putem recunoaște ușor această întretăiere de drumuri: un loc ca și Haranul, unde erau afară din Ur, din Caldeea, dar nu erau în Țara făgăduinței. Noi am ascultat de Domnul până la un punct, dar apoi ne-am abătut din drum. Sau un loc ca Sucotul: am plecat din Haran, am ajuns aproape de țară – suntem la râul Iordan, și facem un compromis. Același lucru s-a întâmplat și cu Israel în pustie: Domnul intenționase să îi scoată din Egipt și să îi ducă în țară. Dar de zece ori ei au răspuns Domnului cu necredință în inimă. De zece ori au făcut compromisuri. Domnul i-a trecut prin Marea Roșie, iar pe egipteni i-a înecat acolo, i-a condus printr-un stâlp de foc noaptea și printr-un nor ziua, le-a dat în fiecare zi pâine din cer ca să mănânce și, totuși, ei au continuat să creadă în inimile lor că Dumnezeu vroia să-i nimicească. Când au dat de greutate, au spus: „Moise, de ce ne-ai adus aici, în pustie, ca să murim? Este prea greu aici. Ar trebui mai bine să mergem înapoi în Egipt.” Așa gândeau ei despre Domnul! Domnul voia să le dea o țară bună, în care curgea lapte și miere. Moștenirea era bogată și deplină. Dumnezeu e plin de îndurare, de bunătate.

Așa facem și noi când ne confruntăm cu probleme? Probleme în Casa Domnului, probleme cu un frate sau cu o soră. Și atunci spunem: „O, este prea greu! Domnul m-a adus într-un loc unde voi muri.” Da, crucea e prezentă în Casa Lui, dar e prezentă și viața de înviere! Este acolo părtășia sfinților, dragostea fraților, mărturia lui Isus; Domnul este în mijlocul nostru, învățându-ne, pregătindu-ne pentru a fi ucenici, învățându-ne ce înseamnă preoția, transformându-ne în cei care vor domni împreună cu El în vecii vecilor.

Nu te abate din drum! După ce copiii lui Israel au intrat cu adevărat în țară, patruzeci de ani mai târziu, și au străbătut-o, întocmai cum făcuse și Avraam, Iosua i-a adunat pe toți într-un singur loc pentru a trimite pe fiecare la moștenirea lui. Care a fost acel loc? Sihemul (Citim despre asta în Iosua 24) Sihemul, nu Sucotul. Ce vrei tu? O porțiune din Sihem, sau o măsură a Sucotului? Știți că, într-o zi, cu toții ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. În acea zi lucrarea Domnului în viața noastră va fi încheiată. Judecata va începe cu Casa lui Dumnezeu. Toți cei ce vor fi acolo vor fi mântuiți. Toți cei ce vor fi acolo vor merge în cer. Dar acolo se va hotărî în privința moștenirii. Atunci mulți vor constata că au primit doar o măsură a Sucotului. Ei s-au lipsit de

plinătatea moștenirii noastre în Cristos – acea poziție de a domni și de a stăpâni împreună cu El în împărăția Lui. Știți ce este minunat în legătură cu faptul de a domni și de a stăpâni împreună cu El în împărăția Lui? Nu faptul că noi vom ajunge să domnim și să stăpânim, ci faptul că vom fi cu El. Vom ajunge să Îl cunoaștem pe El, să avem o părtășie apropiată, strânsă cu El, și aceasta într-un mod pe care cei care au primit o măsură a Sucotului nu îl vor cunoaște. Eu nu vreau să ajung în acea zi și să aflu că am făcut compromisuri. Vreau ca Domnul să-Și facă lucrarea în mine astăzi, în Casa Lui. Deci, vreau să aleg Sihemul, crucea și, prin cruce, Casa lui Dumnezeu. Eu sunt o piatră vie. Ca piatră vie am un singur scop: să fiu zidit împreună cu celelalte pietre vii în Casa lui Dumnezeu.

Să alegem cu toții această moștenire! Despre aceasta ne vorbește Psalmul 108. „Domnul a vorbit în Locașul Lui: Voi birui, voi împărți Sihemul și voi măsura valea Sucot.” Moștenirea pietrelor vii care sunt zidite împreună este Sihemul.

Să ne rugăm:

Doamne, Tu ești plin de har și de îndurare, plin de bunătate și de gânduri bune pentru copiii Tăi. Doamne, Te laudăm pentru că în trecut Tu ne-ai arătat ceva din planul Tău, și vrem să-Ți mulțumim pentru harul pe care ni l-ai dat ca să putem răspunde într-o măsură oarecare la aceasta. Doamne, mărturisim acum că nu vrem să facem compromisuri. Doamne, nu vrem să fim pe calea Ta, să umblăm cu Tine, și apoi să ne abatem din drum. Declarăm că Tu ești Marele Păstor. Avem nevoie ca Tu să ne păstorești. Doamne, călăuzește-ne pe tot drumul acesta până la plinătatea lui Cristos. Nu ne lăsa să ne abatem la dreapta sau la stânga. Doamne, ca pietre vii, adu-ne în Casa Ta prin lucrarea crucii. Deschide-ne ochii, Doamne, ca să vedem aceasta, și inimile noastre, ca să primim. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus.

Amin.

Partea a 2-a

Să ne rugăm:

Tată iubit, Te laudăm și-Ți mulțumim pentru marea Ta mântuire în Cristos Isus. Îți mulțumim pentru tot planul pe care Îl ai cu privire la noi. Doamne, am vrea ca ochii noștri să fie deschiși astăzi pentru a putea să vedem mai limpede ceea ce faci Tu. De asemenea, vrem să cunoaștem și căile Tale, modul în care Tu Îți duci la împlinire voia. Doamne, vrem să fim pregătiți cu toate cele necesare pentru a fi ucenici. De aceea, Îți cerem să fii Tu la lucru în mijlocul nostru în timpul pe care-l vom petrece împreună. Vorbește, Doamne, căci robii Tăi ascultă. În Numele lui Isus. Amin.

Vom citi de la 1 Petru 2:4, 5: *„Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos.”*

Mai mult decât orice altceva, Dumnezeu vrea să Își zidească Casa Lui. Casa lui Dumnezeu nu este zidită din cărămizi sau pietre; Casa lui Dumnezeu este făcută din poporul Său. Așa cum am citit, noi toți suntem niște pietre vii. Oricine a fost născut din nou a devenit o piatră vie.

Pentru început, aș vrea să punctez câteva aspecte importante din mesajul anterior. Este un lucru să vezi că Domnul este Mântuitorul; noi am avut nevoie de un Mântuitor, de aceea am și venit la El. Noi am avut nevoie de un Tată și, astfel, am venit la El, Tatăl nostru. Noi am avut nevoie de un Păstor, deci am venit la El, Păstorul nostru. Dar dorința Dumnezeului nostru este ca noi să venim la Domnul Isus pentru a fi zidiți. Am analizat deja această latură a apropierii noastre de El, Piatra vie.

Versetele pe care Domnul mi le-a pus pe inimă pentru acest timp se găsesc în psalmul 108 și psalmul 60. La strângerea anterioară am vorbit din versetul 7 din psalmul 108: „Dumnezeu a vorbit în sfințenia Lui: „Voi birui, voi împărți Sihemul, voi măsura valea Sucot”. În Scriptură, Sihemul vorbește de locul crucii, vorbește de lucrarea crucii. Nu doar de locul unde Domnul nostru a murit pentru noi, a sângerat pentru noi, ci și despre faptul că noi am murit în El. Am văzut că această cruce este pragul de intrare în plinătatea lui Cristos. Sihemul era poarta de intrare înspre întreaga țară a Canaanului. Când Domnul spune: „Voi împărți

Sihemul”, se referă la moștenirea pe care vrea să ne-o dea. Iar această moștenire vorbește despre plinătatea lui Cristos. Am văzut în cartea Judecători că există un drum între Sihem și Betel; un drum între cruce și Casa lui Dumnezeu. Dacă noi vrem să ne aducem ca pietre vii care să fie zidite în Casa Lui, trebuie să cunoaștem lucrarea crucii. Tot data trecută am spus că este și o altă moștenire pe care putem să o alegem, și anume locul numit Sucot. Acesta este locul compromisului. Deci, poporul Domnului trebuie să aleagă ce moștenire vrea să aibă de la Domnul. În Efeseni 1 ni se spune că El este moștenirea noastră. Dar câtă parte din Cristos alegem noi? Plinătatea lui Cristos, calea prin cruce, sau ceva mai puțin? Sucotul era locul compromisului. Așadar, data trecută am analizat această latură a venirii la El prin cruce.

Intenționasem să vorbesc despre încă un lucru la strângerea anterioară, dar nu am avut suficient timp. Am să încep prin a vorbi acum despre acel lucru. Să citim de la Geneza 37: 12-14 „Frații lui Iosif se duseseră la Sihem ca să pască oile tatălui lor. Israel a zis lui Iosif: „Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimit la ei.” „Iată-mă, sunt gata,” a răspuns el. Israel i-a zis: „Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși, și dacă oile sunt bine; și adu-mi vești.”

L-a trimis, așadar, din valea Hebronului, și Iosif a ajuns la Sihem. Desigur știți că aceasta este istoria lui Iosif și a fraților săi. Iacov a avut unsprezece fii, și încă unul mai mic, care nu apare în această întâmplare. Iacov a avut patru soții – o familie numeroasă. Când mă gândesc la familie, mă gândesc la poporul Domnului. Noi suntem o familie, de aceea ne și numim unii pe alții frați și surori. De fapt, suntem o familie mai mult decât suntem cu frații noștri născuți după carne, dacă aceștia nu sunt născuți din nou. Pentru că legăturile noastre pământești durează doar cât trăim aici, dar legăturile noastre în Cristos durează o veșnicie. Când spun *familie*, în mintea mea apare ideea de sărbătoare, când toată familia se adună împreună.

Dar adevărul este că în multe familii nu sunt așa. Și, uneori, nici în Biserică nu este așa. Iacov avea o familie care nu se potrivește cu conceptul meu. El îi avea pe acești unsprezece fii – cu toții fii ai aceluiași tată. Dar între ei era o problemă. Eu cred că rădăcina problemei era dată de faptul că: aveau mai multe mame; Erau diferiți unul de altul. Și fiecare mamă urmărea doar binele propriilor ei copii. O mamă era geloasă pe celelalte mame, și atunci și frații începeau să fie geloși unii pe alții. Desigur, poate că și Iacov ținea mai mult la unul decât la altul. Oricum, aceasta era o sursă de probleme. La urma urmei, ei erau doar niște simple ființe omenești. Și știm cu toții ce probleme pot să decurgă uneori de aici.

Aceasta era, deci, familia lui Iacov. Dar dacă este vreunul în această familie care să ne acapareze privirea, acesta este Iosif. Dintre cei unsprezece fii care i s-au născut în Haran, el era cel mai tânăr. Și totuși, el avea caracterul cel mai bun. Știm că el era un băiat credincios. Dar știți că, uneori, se poate întâmpla ca adevărul să te facă să dai de probleme. De aceea, este bine să știi când să spui adevărul. Desigur, nu trebuie să mințim niciodată. Dar întotdeauna trebuie să avem grijă să fie dragoste în inima noastră atunci când spunem adevărul. Știm că, odată, Iacov l-a trimis pe Iosif să vadă ce fac frații lui, și, la întoarcere, acesta a făcut un raport rău despre ei. Poate vă gândiți că frații lui trebuiau să îl admire pentru că el a spus tatălui lor adevărul. Dar în loc să se întâmple așa, ei au început să-i poarte pică. Eu cred că tatăl lui Iosif a remarcat că el avea o inimă îndreptată spre Dumnezeu. Spun aceasta, pentru că i-a făcut o haină care avea multe culori. Cuvântul pentru acea haină este același cuvânt pentru ceea ce purta Marele Preot, tunica. Eu cred că avea o semnificație religioasă. Dar ea era îndeosebi un semn exterior care arăta cât de mult era încântat de el tatăl lui. Pe de altă parte însă, aceasta le aducea mereu aminte fraților lui că tatăl lor nu era tot așa de încântat și de ei.

Mai era ceva: Dumnezeu îi vorbea lui Iosif. Dumnezeu îi dădea viziuni, vise. Și acele vise spuneau că, într-o zi, Iosif avea să dețină autoritate asupra fraților săi. Poate vă gândiți că frații lui ar fi trebuit să fie bucuroși că cineva dintre ai lor era un om căruia Dumnezeu îi vorbea. Dar ei nu erau nicidecum de acord cu ceea ce Dumnezeu le spunea prin Iosif. Eu cred că ei au început să aibă resentimente față de el, să fie geloși, invidioși, să fie plini de amărăciune contra lui, și au sfârșit prin a-l urî. Nu aș vrea să credeți că între ceilalți zece frați era o legătură foarte bună. Odată, fiul mai mare al lui Iacov, Ruben, a săvârșit un lucru rușinos. S-a culcat cu una din soțiile lui Iacov. Ce credeți că au simțit față de el frații lui, fiii acelei femei, din cauză că el s-a purtat imoral față mama lor? Fiii acelei femei erau Zabulon și Neftali. Eu cred că au avut resentimente foarte puternice față de el. Și au mai fost și multe alte lucruri de genul acesta. Era însă un lucru în care toți cei zece frați erau una, și anume: îl urau pe Iosif.

Aceasta poate să pară o poveste sinistră. Nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea să provină dintr-o astfel de familie. Dar, într-o măsură sau alta, fiecare dintre noi are o istorie asemănătoare. Noi vrem așa de mult ca în familie să fie dragoste și pace, dar de multe ori constatăm că în familie sunt numai dificultăți, dușmănie și lupte. Uneori descoperim că și în biserică tot așa stau lucrurile. Casa lui Dumnezeu ar trebui să fie o casă a dragostei și a păcii, un loc unde Dumnezeu locuiește

împreună cu copiii Lui, un loc al adevărului, un loc al viziunii, un loc al slujirii, al slujirii preoțești. Dar, uneori, în inimile noastre ia naștere amărăciunea unii împotriva altora. Ce nădejde ne mai rămâne? Crucea. În Vechiul Testament, aici în Geneza, acel loc este numit Sihem. Dar crucea este acel loc unde s-a terminat cu omul cărnii, a fost lichidat. S-a terminat cu acel om care este gelos, s-a terminat cu acea soră care este plină de invidie; prin cruce, s-a terminat cu acei oameni care au în inimă amărăciune față de frații lor. Când Domnul Isus a fost răstignit, Dumnezeu a făcut un lucru minunat, uimitor. Ne-a luat pe noi (nu știu cum, El știe!) și ne-a pus în Cristos. Iar când Isus Cristos a fost răstignit, noi eram în El și am fost răstigniți împreună cu El. Când El a murit, și noi am murit. Când El a fost îngropat, și noi am fost îngropați împreună cu El. Iar când El a înviat la o viață nouă, Aleluia!, și noi am înviat împreună cu El. Dar omul cel vechi a rămas în mormânt. Este mare putere în cruce: puterea de a termina cu eul nostru, puterea de a înceta să mai fim creștini carnali. Crucea este cea care lichidează acele lucruri generatoare de probleme în Casa lui Dumnezeu.

Deci, frații lui Iosif au fost trimiși la Sihem ca să pască turmele – întocmai cum și noi suntem trimiși la Casa lui Dumnezeu prin Sihem. Iacov s-a întrebat ce-i mai făceau fiii și de aceea l-a trimis pe Iosif să-i vadă. Dar frații lui Iosif luaseră hotărârea de a se muta din locul în care îi trimisese tatăl lor. S-au dus într-un loc numit Dotan. Tatăl lor era departe, și ei s-au gândit că și ei știau la fel de bine ca și tatăl lor ce să facă. Domnul ne-a chemat la Casa lui Dumnezeu prin cruce. Dar, uneori, noi ne hotărâm să venim pe altă cale. Iar când procedăm astfel, rezultatul este întotdeauna un dezastru. Iosif a descoperit că frații lui nu erau acolo, și un om i-a spus că s-au dus la Dotan. Atunci s-a dus și el acolo, ca să-i caute. Când era încă departe, frații lui l-au văzut. Și-au dat seama că era el, pentru că purta acea haină, haina pe care i-o dăduse tatăl; haina care vorbea de caracterul lui bun. Însă caracterul lui bun vorbea de caracterul lor rău. Mă gândesc că, atunci când l-au văzut, s-au gândit cam în felul următor. „Tata ne-a trimis la Sihem. Noi nu suntem acolo. Și acum un alt raport rău va fi transmis acasă. Și iarăși vom fi muștrați de tata.” Atunci și-au adus aminte cât de mult îl urau pe fratele lor. „Iată, vine visătorul – cel care spune că Dumnezeu îi vorbește; cel care spune că, într-o zi, se va înălța deasupra noastră.” Și-atunci au întocmit un plan. În acest loc numit Dotan sunt multe gropi. Biblia nu vorbește de nici o groapă la Sihem. La Sihem este un mormânt, dar acesta vorbește de moartea noastră împreună cu Cristos. Era deci acolo, la Dotan, o groapă în care ei puteau să-l arunce pe fratele lor. Așadar, când Iosif a ajuns acolo, au pus mâna pe el și l-

au aruncat în groapă. El a început să îi strige din groapă. Ei s-au așezat pe marginea gropii și au început să mănânce împreună. Aveau părtășie unii cu alții în timp ce ignorau strigătele fratelui lor. Uneori și în biserică se întâmplă acest lucru rușinos: avem unii cu alții o părtășie care nu este în Cristos. Se poate că unii creștini sunt supărați din cauza a ceva, sunt necăjiți, cârtesc. Ei se găsesc unii pe alții, se întâlnesc și încep să aibă părtășie unii cu alții, dar nu în Domnul Isus, ci în bârfă. Cum poate Casa lui Dumnezeu să fie un asemenea loc? Casa lui Dumnezeu este locul unde El vine și locuiește împreună cu poporul Său. Ea ar trebui să fie plină de glorie, plină de dreptate. Casa Lui este mărturia Lui pe pământ. Când oamenii din lume și, de asemenea, puterile și stăpânirile din locurile cerești, văd Casa Lui, ei ar trebui să vadă ceva din Dumnezeu. Dar uneori ei văd doar ceva ce le aduce aminte de ei înșiși. Aceasta nu este o mărturie bună.

Planul original al fraților lui Iosif a fost de a-l ucide. Însă și-au ridicat ochii și au văzut că se apropia o caravană. Caravana aceasta venea din Galaad și mergea înspre Egipt. Eu nu cred că acea caravană a venit prin Sihem. Însă ei părșiseră terenul Sihemului. Deci, acolo era o groapă în care au putut să-l arunce pe fratele lor în ea, și era și o caravană aflată în trecere, căreia puteau să i-l vândă. Fratele lor mai în vârstă, Ruben, s-a gândit în inima lui să încerce să îl scape pe Iosif. Eu cred că, dacă ei ar fi rămas în Sihem, acolo unde au fost la început, toată această situație ar fi putut fi evitată. Poate, cu timpul, s-ar fi ajuns chiar la pace în familia lor. Când noi ne îndepărtăm de pe terenul crucii, Casa lui Dumnezeu nu rămâne în picioare.

Vă aduceți aminte că Pavel le-a scris corintenilor, în 1 Corinteni, reproșându-le că erau partide între ei. Cum pot să fie partide în rândul copiilor lui Dumnezeu? Știți ce se este în inima Domnului Isus? El S-a rugat pentru acest lucru în ultima noapte petrecută cu ucenicii Lui. „Tată, Îți cer ca ei să fie una”, - nu în modul în care prietenii sunt una, nu în modul în care aliații politici sunt una, ci, a spus El, „întocmai cum Tu și Eu suntem una.” Unitatea care este în Trupul lui Cristos este aceeași unitate care există între Tatăl și Fiul. Pentru că noi suntem în Fiul, El este în noi, și, de asemenea, El este în Dumnezeu. Aceasta este unitatea noastră. Domnul Isus S-a rugat Tatălui: „...ca ei să fie una...” A fost ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a merge în grădina Ghețimani. Dar ce a făcut omul? Despărțiri, vrăjmășie între frați. Tot felul de lucruri care nu ar trebui să fie în Casa lui Dumnezeu.

Știți că Domnul Isus a spus că, prin unitatea noastră, lumea va cunoaște că Tatăl L-a trimis pe Fiul. Căci unitatea în Biserică este un miracol. Aici sunt cei

născuți din mame diferite. Noi avem un singur Tată, dar avem mame diferite. Iată ce înțeleg eu când spun acest lucru: avem personalități diferite, temperamente diferite, simpatii și antipatii diferite, daruri diferite ale Duhului Sfânt, înțelegeri diferite asupra Bibliei, tot felul de lucruri. Doar prin cruce, asemenea oameni, cu mame diferite, pot să se adune împreună. În Corint era o lipsă puternică de unitate. În aceeași noapte, înainte ca Domnul să rostească acea rugăciune pentru unitatea noastră, El a spus ucenicilor Lui: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă vă veți iubi unii pe alții.” Ce fel de dragoste este aceasta? O dragoste pe care întreaga lume o va recunoaște; va recunoaște că noi suntem ucenicii Lui, când o va vedea; este mult mai mult decât o dragoste între prieteni, este mult mai mult decât dragostea dintre soț și soție. Domnul spune: „Așa cum v-am iubit Eu.” Cum ne-a iubit Domnul pe noi? Și-a dat viața pentru noi. A murit pentru noi. Când lumea vede că frații și surorile în Cristos că își dau viețile unii pentru alții, că se iubesc unii pe alții mai mult decât se iubesc pe ei înșiși, atunci știe că Domnul este în mijlocul lor. Casa lui Dumnezeu este o mărturie despre Domnul Isus Cristos, despre unitatea Lui cu Tatăl și despre dragostea lui Cristos în mijlocul fraților. Acestea sunt bazele mărturiei în Casa lui Dumnezeu. Și aceste lucruri sunt ale noastre atât timp cât rămânem pe terenul Sihemului, pe terenul crucii. Dacă ne îndepărtăm de acest teren, atunci acel om din noi care nu iubește, ci, din contră, urăște este descătușat. Acea persoană care preferă să se despartă de frații ei din anumite motive carnale, acea persoană este dezlegată. Domnul Însuși ne-a chemat la Casa lui Dumnezeu prin cruce, și este important ca fiecare dintre noi să ia o hotărâre acum. Căci, dacă nu facem asta, ceea ce Domnul va lucra în mijlocul nostru nu va rămâne în picioare.

Dați-mi voie să vă pun o întrebare: Cine sunt pietre vii? Noi vom răspunde, și în mod corect, că toți frații noștri și toate surorile noastre sunt pietre vii. Dar eu pot să depun mărturie că fiecare copil al lui Dumnezeu, născut din nou, este o piatră vie. În legătură cu ce am vorbit la strângerea trecută, cred că noi suntem mulțumiți să fim cu oameni care Îl iubesc pe Domnul. Aceștia se întâlnesc la Sihem și lasă crucea să lucreze în ei. Dar cei care nu iubesc crucea pot să meargă la Sucot, să locuiască acolo, să facă ce vor acolo. Da, ei sunt frații și surorile noastre, dar noi mergem înspre Casa lui Dumnezeu, în timp ce ei iau un drum al compromisului. Între noi este râul Iordan. Deci, noi vom lăsa ca Domnul să își aibă mărturia Lui în mijlocul nostru, în timp ce celorlalți, de dincolo de Iordan, le vom face doar cu mâna. Problema este că, astăzi, crucea și compromisul nu

mai sunt niște locuri geografice. Nu mai este vorba de Sihem și de Sucot. Acum, acestea sunt locuri în inima noastră.

Deci, iată-ne pe toți împreună în Casa lui Dumnezeu, și numai Dumnezeu știe ce se află în inima cuiva. Numai Domnul știe dacă noi suntem dintre aceia care acceptăm crucea sau dintre aceia care fac compromisuri. Deci, vă pun din nou întrebarea: Cine sunt pietre vii? Toți copiii Domnului. Și noi trebuie să-i primim pe toți copiii Domnului pe care El îi trimite la noi. Ne aflăm într-o situație imposibilă. Pentru că știm că vor veni la Casa lui Dumnezeu unii care nu s-au predat întru totul, care nu lasă crucea să lucreze în ei. Aceasta însă înseamnă că trebuie să fim hotărâți ca noi înșine să cunoaștem și mai mult crucea.

Să citim acum din Psalmul 108, versetele 8 și 9. Acestea vorbesc despre moștenirea lui Dumnezeu. Vă aduceți aminte că am spus că noi avem o moștenire. În Efeseni 1 ni se spune nu doar că El este moștenirea noastră, ci și că noi suntem moștenirea Lui. Vreau deci să citesc ce spune Dumnezeu în legătură cu cei care Îi aparțin. Aici sunt înșiruite 7 popoare, 7 neamuri, care pot fi împărțite în 4 grupe. Primele două sunt împreună, apoi următoarele două împreună, în continuare următoarele formează al treilea grup, în timp ce ultimul grup este format dintr-un singur neam. Domnul spune: „Al Meu este Galaadul, al Meu Manase...” Mărturia Domnului este că aceștia sunt ai Lui. Despre ce anume vorbește aceasta? Ce înseamnă „Al Meu este Galaadul”? Vă aduceți aminte, când copiii lui Israel au ieșit din Egipt, Dumnezeu a avut un plan mareț cu ei; să-i ducă în țara Canaanului (aceasta vorbește despre plinătatea lui Cristos). El îi promisese acest lucru lui Avraam cu ani înainte. Și acum, iată, această făgăduință era pe punctul de a se împlini. Însă israeliții au fost neascultători în inimile lor și de aceea au trebuit să pribegască timp de patruzeci de ani. După ce a trecut acea generație care nu a crezut, generația cea nouă s-a apropiat de țară pentru a o lua în stăpânire. Și atunci s-a întâmplat un lucru uluitor: seminția lui Ruben, seminția lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au venit la conducătorul lor și au spus următorul lucru: „Noi știm că Dumnezeu are o moștenire pentru noi dincolo de Iordan, în țara Canaanului, dar și acest pământ de dincoace de Iordan este foarte bun. Acest loc este foarte bun pentru vite, și robii tăi au foarte multe vite. Dă-ne moștenirea noastră aici, în afara țării Canaanului.” Puteți să vă imaginați lucrul acesta? Dumnezeu avea un scop, un plan pentru ei. Credeți că ar fi putut să existe un plan mai bun decât planul lui Dumnezeu cu privire la ei? Credeți că Dumnezeu a zis: „O, într-adevăr, au dreptate, cum de nu M-am gândit la așa ceva? Chiar așa, țara aceea de dincolo de Iordan este bună pentru ei. Mă bucur

că Mi-au adus aminte de acest lucru!” Ridicol! Domnul știa de ce aveau ei nevoie. El avea pentru ei o moștenire glorioasă. Era ridicol ca ei să se gândească că știau mai bine decât Dumnezeu.

Câți dintre noi nu facem la fel? „Doamne, eu știu că Îți aparțin Ție, știu că mă porți în mâinile Tale, dar sunt niște lucruri pe care le vreau foarte mult. Doamne, acestea nu sunt lucrurile pe care Tu ai spus că trebuie să le am, dar eu le vreau așa de mult!”. Cum credeți că S-a simțit Dumnezeu auzind cererea seminției lui Ruben, a lui Gad și a jumătății din cea a din Manase? Noi ne-am putea gândi că răspunsul pe care li s-a dat prin conducătorii lor a fost: „Nu! Moștenirea pe care Eu o am pentru voi este cu mult mai bună decât cea la care vă gândiți voi.” Dar nu așa s-a întâmplat. Dumnezeu a spus: „Bine. Dacă vreți să faceți compromisuri, fie.”

Locul unde s-au așezat ei era țara Galaadului, și aceasta se află tocmai la nord de valea Sucot. Data trecută am văzut ce înseamnă Sucotul. Pentru ochi, acea țară arăta foarte bine. Arăta ca și cum ar fi fost numai bună pentru a satisface nevoile lor. Dar ea era un loc al compromisului total. Ei nu au trecut niciodată râul Iordan. Ei Îi aparțineau lui Dumnezeu, dar nu au intrat niciodată în plinătatea lui Cristos. Seminția lui Gad s-a așezat în acel teritoriu al Galaadului.

Totuși, Domnul spune că Galaadul este al Lui. Știți că sunt oameni care au primit viața veșnică, dar apoi au luat-o pe calea compromisului. Și totuși, Dumnezeu spune că ei sunt ai Lui; și, dacă sunt ai Lui, atunci sunt și ai noștri. Ei sunt mădularile ale Trupului lui Cristos. Care trebuie să fie atitudinea inimii noastre față de asemenea frați și surori? Pot să vă spun că trebuie să-i iubim. Nu trebuie să-i vorbim de rău; trebuie să fim dispuși să avem părtașie cu ei, dacă se ivește o posibilitate în acest sens. Când spun acest lucru, poate vă gândiți la niște oameni care se adună într-o clădire anume, care țin de anumite denominațiuni. Dar vă spun că este posibil ca Domnul să aducă astfel de oameni chiar în mijlocul vostru. Ce vom face noi dacă asemenea oameni vor ca să vină în mijlocul nostru? Trebuie să îi primim. Ei sunt copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Ei sunt ai Mei.” Și ei sunt una cu noi. Și încă ceva: ei nu trebuie să rămână așa cum sunt. În Casa lui Dumnezeu avem tot ceea ce este necesar pentru a nu mai fi ceea ce suntem, ci să fim ceea ce El vrea.

Următorul lucru pe care îl spune Dumnezeu este: „Al Meu este Manase...” Vă aduceți aminte că am spus că jumătate din seminția lui Manase și-a luat moștenirea pe partea de răsărit a Iordanului. Însă cealaltă jumătate și-a primit moștenirea în țară. Ce înseamnă aceasta? Sunt frați și surori în Cristos cu un

picior în lume și cu celălalt în Împărăția lui Dumnezeu. Oameni cu inima împărțită. Ei au probabil mai mult decât cei care trăiesc în compromis total, totuși, au numai un picior în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt cu inima împărțită. Ce să facem noi cu aceștia, dacă vin la noi? Să-i primim. Dumnezeu îi iubește. Probabil că vrea să aducă pe unii în mijlocul vostru. Casa lui Dumnezeu este un loc al hranei. În Casa lui Dumnezeu este de sperat că se poate mânca din pâinea lui Dumnezeu neconținut. De asemenea, ea este un loc al viziunii. În Casa lui Dumnezeu, asemenea oameni precum Galaad și Manase pot să ajungă la plinătatea lui Cristos. Dar dacă noi spunem: „Oamenii aceștia fac compromisuri; noi însă am ajuns la o stare foarte înaltă în Domnul; poate că acești oameni vor să ne contamineze”. Dacă spunem acest lucru, atunci trăim în dezbinări. Dacă spunem acest lucru, poate că sună bine, dar vom pierde mărturia Domnului în mijlocul nostru. Domnul iubește pe mieluşei Lui. El nu vrea ca aceștia să trăiască mai departe în compromis. Și ce loc mai bun poate fi pentru ei decât în mijlocul poporului Lui! Știți, poate unii dintre noi suntem astfel de oameni. Poate ar trebui să venim cu o inimă sinceră înaintea Domnului și să-L întrebăm: „Doamne, fac eu parte din Manase sau din Galaad? Am eu un picior într-o împărăție și altul în cealaltă?” Domnul spune că și aceștia sunt ai Lui. Și dacă sunt ai Lui, atunci sunt și ai noștri.

„Efraim este întăritura capului Meu, coiful capului Meu...” Se poate traduce și „Efraim este protecția capului Meu” Este Dumnezeu în pericol, astfel încât să aibă nevoie de un coif sau de ceva care să-I protejeze capul? Nu. Despre ce anume e vorba aici? În Trupul lui Cristos sunt dintre aceia care iubesc domnia lui Cristos. Ei sunt plini de râvnă în a lăsa ca Domnul Isus să fie Cap al lor. Avem nevoie de astfel de oameni în Casa lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim asemenea oameni în Casa lui Dumnezeu, oameni care se țin strâns de Cap – de Domnul Isus Cristos. În cartea Judecători se spune de mai multe ori că pe vremea aceea nu era împărat în Israel, și fiecare făcea ce era bine în proprii ochi. Din nefericire, în Israel așa stăteau lucrurile atunci: fiecare făcea ce era plăcut în ochii lui. Aceasta este Casa lui Dumnezeu? Aceștia sunt cei care sunt plini de râvnă pentru Domnul Isus drept Cap. Biserica este locul în care Domnul este Capul necontestat. Noi toți ne adunăm împreună, și El este în mijlocul nostru. Nouă ne este dat să fim călăuziți de El. Aceasta înseamnă ceea ce se spune despre Efraim.

„Iuda este toiagul Meu de cârmuire.” Se poate traduce și „Iuda este dătătorul de lege al Meu...” Ce înseamnă acest lucru? Casa lui Dumnezeu este locul unde vom găsi frați și surori plini de râvnă pentru autoritatea Domnului nostru Isus

Cristos. Desigur, autoritatea Lui este în viețile noastre, dar trebuie să se realizeze o extindere a acestei autorități. Sunt tot felul de situații care presupun aducerea autorității Domnului în ele. Sunt căsătorii care nu merg bine din cauză că autoritatea Domnului nu este prezentă acolo. Uneori sunt situații în orașul în care locuim, și aceasta presupune aducerea lor în rugăciune de către frații și surorile de acolo, pentru a proclama autoritatea Domnului. Casa lui Dumnezeu nu va rămâne în picioare dacă nu sunt în ea dintre aceia care să caute cu toată râvna ca Domnul Isus să fie Cap și autoritatea Lui să fie prezentă.

Vă aduceți aminte, când Moise a trimis iscoade ca să cerceteze țara Canaanului, el a trimis douăsprezece iscoade, dintre care zece au fost niște iscoade rele. Ele au adus vești proaste la înapoiere. Celelalte două, iscoadele bune, au fost Iosua și Caleb. Iosua era din seminția lui Efraim, iar Caleb din seminția lui Iuda. Iosua a fost cel care a condus Israelul, dar el întotdeauna l-a recunoscut Domnului poziția de Cap. El nu i-a condus pe israeliți pe drumul ales de el, ci întotdeauna a găsit calea pe care Domnul voia ca ei să meargă. Iar Caleb? Când acele iscoade au adus vești proaste, ce a spus el? „Aceasta este o țară bună. Are uriași în ea. Dar Domnul Dumnezeu nostru ne-o va da nouă.” Caleb a fost plin de râvnă pentru a aduce autoritatea Domnului în acea țară. Casa lui Dumnezeu este locul unde El, în calitatea Lui de Cap, și autoritatea Lui trebuie să fie absolute. O, frați și surori, să fim ca Efraim și Iuda! Să ne ținem strâns de Cap. Să ne punem pe noi înșine și fiecare situație sub autoritatea Domnului.

Următorul grup constă din două neamuri. „Moab este ligheanul în care Mă spăl”. Aici chiar că este ciudat. Până acum fiecare a reprezentat o seminție din Israel, acum însă am citit: „Moab este ligheanul în care Mă spăl.” Cine este Moabul? Pentru a vă explica cine este Moabul, trebuie să vă spun ceva în legătură cu Avraam. Când Avraam a plecat din Ur din Caldeea, nepotul lui, Lot, a mers cu el. Când ei au plecat din Haran, toată familia a rămas în Haran cu excepția lui Lot. El s-a dus mai departe cu Avraam. Când Avraam a ajuns în țara Canaanului, Lot era cu el. Când Avraam a ajuns la Sihem, Lot era cu el. Și apoi la Betel. Și apoi până la Neghev. Și chiar și atunci când au făcut greșeala de-a merge în Egipt, Lot l-a însoțit pe Avraam. Apoi, când s-au întors din Egipt și au ajuns la Betel, Lot era tot cu el. Să ascultăm ce spune Noul Testament despre Lot. El este numit: „Lot cel drept...acel om drept...sufletul lui drept...” Acesta a fost Lot. Domnul i-a binecuvântat pe Lot și pe Avraam. Nu știu ce gândiți voi despre Avraam, despre cum era el. Poate vă gândiți că era un om care avea o nevastă, câteva oi, câțiva slujitori. Dar el era un prinț puternic. Cu o anumită ocazie, când

a trebuit să meargă la luptă, el a putut să se pună în fruntea a trei sute optsprezece oameni, născuți în casa lui. Aceasta era o trupă puternică. Ca să nu mai punem la socoteală pe cei care erau prea bătrâni ca să mai poată merge la luptă, de asemenea pe cei care erau prea tineri, și apoi, desigur, femeile. Eu sunt sigur că Avraam se afla în fruntea unei mulțimi de mai mult de o mie de oameni. Dumnezeu îi binecuvântase pe Avraam și pe Lot. A apărut însă o problemă, nu între Avraam și Lot, ci între păzitorii turmelor lor, între slujitorii lor. Cei doi aveau așa de multe animale, încât slujitorii lor au început să se certe din cauza locului de pășunat și din cauza apei. Eu sunt sigur că lucrul acesta nu a plăcut lui Avraam și lui Lot. Aceasta mă duce cu gândul la situația care era în Corint. Mulți slujitori mergeau la poporul lui Dumnezeu din Corint. Știți că și apostolul Petru a mers acolo. Unii dintre corinteni, în mod natural, s-au strâns în jurul lui Petru. Petru era unul dintre cei doisprezece, din cercul original al Domnului. El a fost șeful celor doisprezece – era un om puternic. Eu cred că mai ales credincioșii iudei au fost atrași spre el. Apoi și Apolo i-a vizitat pe corinteni. Și tuturor celor din Corint cărora le plăcea să audă un mare vorbitor, le-a plăcut de Apolo. Erau foarte impresionați de elocvența lui. Mesajul lui era puternic. Au fost apoi, desigur, și dintre aceia care l-au preferat pe Pavel. Și aceștia spuneau: „Dar stați, Pavel este cel care a venit prima dată aici și ne-a vestit Evanghelia.” Deci, ei îi erau loiali lui Pavel. Credeți că acelor frați le-a plăcut că cei din Corint se certau pe această temă: cine cu cine? Nu este bine ca poporul Domnului să fie împărțit. Domnul ne-a dat crucea ca să nu ne despărțim.

Revenim: aceasta era situația și între Avraam și Lot. Atunci Avraam a spus: „Frate, dacă tu mergi într-o direcție, eu voi merge în cealaltă. Alege tu întâi.” Se părea că nu era altă cale pentru Lot. Dar eu cred că era. Motivul pentru care Lot era credincios era pentru că a ascultat ceea ce i-a spus Avraam. După ce Dumnezeu l-a arătat lui Avraam, Lot s-a convertit. Și a ieșit din Ur din Cladea datorită cuvântului pe care Domnul i-l spusese lui Avraam. Apoi, el a fost singurul care a intrat în plinătate, în țară, alături de Avraam. De ce nu a spus: „Fratele meu, tot ceea ce am îți aparține ție. De ce să ne despărțim? Dumnezeu m-a călăuzit pe mine împreună cu tine. Există și un alt mod de a rezolva această problemă. Deci, să mergem mai departe împreună.” Însă averile erau foarte valoroase. Nu era un lucru mic. El avea turme mari – cămile, oi și capre și vite și măgari și slujitori. O avere uriașă.

Lot și-a ridicat ochii și a văzut valea Iordanului. Eu cred că locul acela era puțin la sud de valea Galaad și în apropierea văii Sucot. Deci, el a ales acea cale.

S-a dus și și-a ridicat cortul în apropierea Sodomei. Apoi, următorul lucru pe care îl aflăm despre el este că a locuit în Sodoma. Până atunci a trăit în corturi. Acum însă, iată-l locuind într-o casă în Sodoma. Se spune despre el că a devenit chiar unul dintre conducătorii Sodomei, căci ședea la porți – or, acolo ședeau bătrânii adunării. Sodoma era un loc minunat, dar era și un loc din cale-afară de păcătos. De aceea se spune în Noul Testament că sufletul lui drept era chinuit din cauza faptelor lor rele. Am însă o întrebare: Ce făcea el acolo? De ce era acolo? Sodoma a fost ceea ce Dumnezeu i-a arătat lui Avraam? Dar acela era un loc frumos, și Lot avea multe averi.

Știți cu toții că stricăciunea Sodomei s-a ridicat până la Dumnezeu, și atunci El S-a hotărât să nimicească acea cetate. Lot a fost scăpat, dar a ieșit de acolo doar cu hainele de pe el și cu cele două fiice ale lui. A pierdut totul, toată averea lui. Și ce s-a întâmplat cu el? A sfârșit prin a locui într-o peșteră, împreună cu cele două fiice ale lui. Știți că ele fuseseră logodite și urmau să se căsătorească în Sodoma. Acum au pierdut totul. Ele s-au gândit că nu vor mai avea urmași. Și atunci au luat vin și l-au îmbătat pe tatăl lor și au săvârșit incest cu el, în timp ce el era beat. Primul copil care s-a născut uneia dintre fete s-a numit Moab. Despre ce anume vorbește Moabul? Moab vorbește de rodul celui care se vinde pentru un preț mare. Mulți din poporul Domnului Îl urmează pe Domnul în chip desăvârșit. Merg mult timp cu Domnul, dar alergarea aceasta în cursă trebuie să fie până la sfârșit. Uneori, nu cu mult înainte de sfârșit, ceva îi face ca să iasă din cursă. Ceva foarte valoros. Sunt astfel de oameni în Trupul lui Cristos. Dar Dumnezeu spune că ei sunt ai Lui.

Ce înseamnă când zice: „Moab este ligheanul în care Mă spăl”? Cuvântul spune: „Efraim este coiful Meu, Iuda este toiagul Meu de domnie, Moab este ligheanul în care Mă spăl”. Ce vrei tu să fii? Ceva ce vorbește de poziția de Cap a Domnului sau de autoritatea Lui, sau de un loc în care El Își spală mâinile? Pavel a scris lui Timotei: „Într-o casă mare sunt multe vase. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, altele pentru o întrebuințare de ocară (sau *de rând*).” Eu cred că Efraim și Iuda sunt pentru o întrebuințare de cinste; vase prețioase de aur și de argint care pot fi folosite mereu și mereu. Eu nu vreau să fiu un vas de ocară în Casa lui Dumnezeu. Eu nu vreau să mă vând nici pentru un preț mare. Eu vreau să alerg în cursă până la capăt. Să nu crezi că tu ești imun la rătăcirii. Alergarea este de lungă durată. Noi trebuie să ne ținem ochii ațintiți asupra Domnului Isus, să continuăm să privim la Isus. Altfel, va apărea ceva ce ne va duce la compromisuri. Galaad nici măcar nu a trecut dincolo de râu. Manase

avea câte un picior în fiecare împărăție. Lot a fost în țară timp îndelungat, dar la sfârșit a făcut compromisuri, iar Moab a fost rodul lui. Dar Domnul spune că toți aceștia sunt ai Lui. Și dacă sunt ai Lui, sunt și ai noștri. Sunt frați și surori asemenea celor descriși aici, care pot să ajungă iarăși într-o stare bună în Cristos. Domnul poate să aducă pe unii asemenea acestora la noi, și, prin harul lui Dumnezeu, noi putem să-i primim și să-i iubim. Aceasta este mărturia lui Isus.

„Îmi arunc încălțăminte asupra Edomului.” Cine este Edom? Edom este Esau, fratele geamăn al lui Iacov. Lucrul cel mai vrednic de remarcat în legătură cu el este faptul că și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o singură mâncare. Lot s-a vândut pentru un preț mare. Dar Esau și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o singură mâncare! Știți că sunt și asemenea oameni în Trupul lui Cristos? Oameni care Îi aparțin Domnului, și totuși, nu pentru ceva minunat, ci pentru niște poftă trupești, își vând dreptul de întâi născut. Poate este vorba de alcool, poate este vorba de droguri, poate este vorba de imoralitate – indiferent ce este, ei se vând. Eu însă cunosc oameni de genul acesta care, mai pe urmă, au devenit stâlpi în Casa lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl Își iubește toți copiii. El nu este un Dumnezeu care ne aruncă afară deoarece am căzut. Ascultați ce spune El, chiar și în Vechiul Testament. Deuteronom 23 (aceasta este Legea lui Dumnezeu pentru Israel), versetul 7: „Să nu urăști (să nu detești – trad. engl.) pe edomit, căci este fratele tău...” Eu spun: Să nu urăști pe cel care și-a vândut dreptul de întâi născut, pe cel care este creștin, pentru că el este fratele tău. O, Domnul vrea ca noi să îi iubim. Să îi ajutăm să iasă din acea cursă.

Ultimul grup. El se referă la un singur popor. „Strig de bucurie asupra țării Filistenilor”. Până acum, cei pe care i-am pomenit, chiar dacă nu erau toți din seminția lui Israel, aveau măcar ceva legături de sânge cu această seminție. Dar acum Domnul spune că și țara Filistenilor este a Lui. Când prima dată am citit acest lucru, m-am gândit că Dumnezeu strigă asupra lor, pentru că urmează să-i distrugă. Israel urma să nimicească țara Filistenilor, și de aceea striga Dumnezeu. Dar în Psalmul 60 apare tot versetul acesta, numai modificat: „Țara Filistenilor strigă de bucurie din pricina Mea.” Deci, pe de-o parte, țara Filistenilor strigă, pe de altă parte, Dumnezeu strigă. În limba ebraică, acest cuvânt pentru *a striga tare* (așa este în limba engleză) este cuvântul strigătului de bucurie. Dar pentru ce anume puteau Dumnezeu și țara Filistenilor să strige de bucurie? La cine se referă țara Filistenilor? La noi. La Neamuri. O, slăvit să fie Domnul că, dintotdeauna, planul Lui nu a avut în vedere o singură familie sau un singur neam. Planul lui Dumnezeu fost să aibă o moștenire a Lui Însuși, din fiecare

limbă, fiecare seminție, fiecare neam. Aici, în acest psalm, prin David, Dumnezeu lasă să se întrevadă ceva din planul Lui. Tot aici însă se vorbește și despre altceva. Țara Filistenilor vorbește de acei oameni cu care noi, în mod natural, n-am vrea să avem niciodată nimic de-a face. În biserică, noi, prin natura noastră, întotdeauna îi excludem pe unii. Prin natura noastră suntem atrași de unii, în timp ce pe alții îi excludem. Dar, prin crucea Lui, Domnul a făcut un singur om nou. Chiar și iudeii și grecii pot să stea împreună, în Cristos. Cum poate să existe această apropiere între iudei și greci? În primul secol, când a fost vestită Evanghelia, ea a fost primită de oameni și din rândul iudeilor, și din rândul Neamurilor. În cetatea Pamfilia din Antiohia, Neamurile și iudeii de acolo sunt acum în Cristos. Cum poate să existe această unitate pentru care S-a rugat Domnul nostru? Domnul a realizat-o prin lucrarea crucii. Cum pot robii și oamenii liberi să fie împreună în Trupul lui Cristos? Vă aduceți aminte de femeia de la fântână, din Ioan 4? Acea femeie era samariteană. Ea avusese cinci soți, iar acum trăia în păcat cu un bărbat. Știți că iudeii nu aveau nimic de-a face cu samaritenii. Gândiți-vă acum la Domnul Isus, Împăratul iudeilor, Fiul sfânt al lui Dumnezeu. Acest Om vine la fântână, și iată aici o asemenea femeie, încât ucenicii se miră că El vorbește cu ea. Dar și ea s-a mirat că El stătea de vorbă cu ea. (Știți cum e: dacă te-ai căsătorit o dată și căsătoria nu ți-a reușit, poți să dai vina pe partenerul tău. Dacă te căsătorești iarăși, și nici atunci nu merge bine, poți să spui: Nu am avut noroc deloc! Dar dacă te-ai măritat și ai divorțat de cinci ori, poate ar trebui să începi să te gândești că ceva nu este în ordine cu tine!) Deci, această femeie a renunțat să se mai căsătorească și acum trăia pur și simplu cu cineva. Și Fiul sfânt al lui Dumnezeu a venit la ea, și ei au avut părtășie împreună. El i-a spus cum poate fi reabilitată. Nu a trimis-o de acolo, nu a îndepărtat-o, ci i-a spus cum poate fi reabilitată. Știți care era acel loc unde s-au întâlnit ei? Sihem. Acela a fost locul; locul care vorbește de cruce; crucea care a îndepărtat vrăjmășia; crucea care face posibil ca noi să ne adunăm cu toți copiii lui Dumnezeu. Noi putem să avem o inimă dreaptă față de frații și surorile care sunt departe și putem să umblăm în unitate cu aceia pe care Dumnezeu i-a adus ca să trăim cu ei. Gândiți-vă la întâmplarea cu Petru când era pe acoperiș și dormea. Atunci a fost vremea când Dumnezeu a hotărât ca Evanghelia să fie vestită și Neamurilor. Domnul i-a vorbit direct lui Petru. „Scoală-te, Petru, taie și mănâncă.” (Sau „Scoală-te, Petru, jertfește și mănâncă.”) Și acea fața de masă era plină cu lucruri necurate, cu târătoare. Petru I-a răspuns Domnului: „Nicidecum, Doamne! Eu n-am mâncat niciodată ceva necurat.” Dumnezeu i-a spus: „Nu numi necurat ceea ce Dumnezeu

a făcut curat.” De trei ori i-a spus Domnul acest lucru lui Petru. Și de trei ori Petru a spus: „Nu!” Ce anume poate zdrobi această inimă care e în stare să spună „Nu” lui Dumnezeu atunci când El vorbește? Crucea Domnului Isus. Crucea Domnului Isus l-a dat morții pe acel om care spune „Nu” Domnului.

Întotdeauna zâmbesc când mă gândesc la Moise. Căci, în realitate, Moise era ca și noi. Poate nu vă vine să credeți că el a fost ca noi. Eu cred că Moise urma să devină Faraon după ce murea cel care era atunci în viață. El a fost crescut în casa fiicei lui Faraon, a avut parte de toată educația Egiptului, era un om puternic în vorbe și în fapte. Istoricul Josefus Flavius ne spune că Moise a fost un mare general și a câștigat mari bătălii în Etiopia. De asemenea, ne spune că Moise a fost un mare arhitect. Deci nu era nimic ce acel om nu putea face. Un om capabil. Și egiptean. Veți spune: „Nu. A fost evreu.” Ei bine, a fost evreu doar câteva luni. Dar el a fost crescut ca egiptean. Și perspectiva lui era ca atare. Apoi, Domnul l-a chemat. Și el a fost gata ca să răspundă chemării. Domnul însă știa că el nu era pregătit. Era încă lucrare de făcut în acea inimă egipteană. De aceea, Dumnezeu l-a trimis să stea la Madian timp de patruzeci de ani. Cei din Madian erau oameni care aveau multe oi și cirezi de vite. Știm din Biblie că orice păstor era o urâciune înaintea egiptenilor. Era un lucru suficient de ciudat ca Moise să meargă și să locuiască printre madianiți un timp oarecare. Un egiptean care să locuiască printre păstori! Dar el s-a și căsătorit cu o madianită și a devenit el însuși un păstor. Aceasta este într-adevăr ceva ciudat. Ai avea tu inima să faci acest lucru? Ai tu inima să primești pe cineva care, prin natura lui, este o urâciune înaintea ochilor tăi? Aceasta este dorința inimii lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia Domnului Isus în casa Lui: un singur Trup, un singur Duh, un singur Domn, un singur popor. O, Domnul a făcut pe poporul Său una. Și când oamenii din lume ne vor vedea umblând în acea unitate supranaturală, vor ști că Tatăl L-a trimis pe Fiul. Însă dacă ne vor vedea umblând altfel, atunci vor ști că nu ne deosebim cu nimic de ei. Când ne vor vedea iubindu-ne unii pe alții, vor ști că suntem ucenicii Lui. Dar când vor vedea că îi îndepărtăm de la noi pe cei care sunt o urâciune înaintea ochilor noștri, atunci vor ști că nu ne deosebim cu nimic de ei. Noi trebuie să îi primim pe toți pe care Domnul îi primește. El a spus: „Ferice de cei împăciuitori. Ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.” Uneori, când mă gândesc la acest lucru, mă simt ca și cum aș fi prins într-o cursă. Mă închipui în postura unui arbitru de fotbal. Știți că, uneori, când se joacă fotbal, spiritele se cam încing. Și câteodată jucătorii ajung chiar să se lovească unii pe alții. Atunci arbitrul pășește între ei și încearcă să facă pace. Aceasta este ceva vrednic de

laudă. Eu cred cu adevărat că în acest mod vom experimenta noi faptul de a fi făcători de pace: vom recunoaște pacea pe care a adus-o Domnul prin crucea Lui și-i vom iubi pe toți aceia pe care El îi iubește; îi vom primi pe toți aceia pe care El îi primește – chiar și pe aceia care poate sunt o urâciune înaintea ochilor noștri; chiar și pe aceia care poate trăiesc în compromis; chiar și pe aceia care poate și-au vândut dreptul de întâi născut. Să-i iubim și să ne dăm viața pentru ei. Ei nu trebuie să rămână așa cum sunt. Nici noi nu trebuie să rămânem așa cum suntem. Noi putem să creștem ca să ajungem fii în Cristos. Dacă însă o vom lua pe scurtătură în această privință, vom pierde mărturia. Îmi vin în minte acum cuvintele ucenicilor, atunci când Domnul a hrănit mulțimea aceea de cinci mii de oameni. Ucenicii au spus: „Doamne, trimite-i de aici.” Uneori și noi spunem același lucru referitor la anumiți creștini care vin în mijlocul nostru și pe care nu prea putem să-i iubim. „Doamne, trimite-i de aici. Ei nu au nici o lumină. Nu sunt predați. Nu funcționează așa cum trebuie. Ei sunt o problemă.” Dar pe cei pe care noi îi considerăm problemă Domnul îi vede ca fiind mielușei Lui. Mielușei Lui scumpi. Și poate că El i-a adus la noi tocmai ca să fie întăriți. Ucenicii au spus: „Doamne, trimite-i de aici.” Dar știți ce le-a spus Domnul: „Dați-le *voi* ceva să mănânce.” Ce i-a spus lui Petru? „Mă iubești? Paște mieii Mei. Mă iubești? Paște oile Mele.” Avem noi o astfel de inimă? Dacă avem o astfel de inimă, avem mărturia lui Isus. Dar dacă nu avem o astfel de inimă, atunci nu avem nimic. Domnul spune: „Întăriți mâinile slabe și genunchii slăbănogiți”. Nimeni nu se naște biruitor. Dar când oamenii vin în Casa lui Dumnezeu, atunci, prin harul lui Dumnezeu, pot să fie întăriți și să stea în picioare ca biruitori.

Noi putem să cădem în două rătăciri. Pe de o parte, putem să acceptăm întregul Trup al lui Cristos din întreaga lume, și totuși, să nu ne acceptăm pe noi, cei care suntem în această încăpere. Pe de altă parte, ne acceptăm pe noi, cei care suntem aici, dar pe toți ceilalți îi îndepărtăm. Sihemul și Sucotul sunt locuri din inimă. Dacă venim la Casa lui Dumnezeu pe calea crucii, îi vom iubi pe toți aceia pe care El îi iubește, îi vom primi pe toți aceia pe care El îi primește și Îl vom urma pe El împreună, prin harul lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai grea cale, o cale plină de probleme. Dar Domnul este îndeajuns pentru fiecare problemă.

„Al Meu este Galaadul, al Meu este Manase; Efraim este întăritura capului Meu, Iuda este toiagul Meu de cârmuire, Moab este lighenul în care Mă spăl; Îmi arunc încălțăminte asupra Edomului.” Ce înseamnă a arunca încălțăminte?

Din cartea lui Rut știm că atunci când un om își schimbă proprietatea, își scotea încălțăminte din picior. Și iată-L aici pe Dumnezeu privind la Edom. Privind la cei slabi din Trupul lui Cristos, la cei care au nevoie de dragostea fraților lor, la cei care au nevoie să fie primiți în Casa lui Dumnezeu, să fie întăriți în Casa lui Dumnezeu, ca să devină Efraim și Iuda. Dumnezeu Își aruncă încălțăminte asupra lor. Și strigă de bucurie pentru noi toți. Noi suntem moștenirea Lui, și El este moștenirea noastră.

Să ne rugăm:

Doamne, înlăuntrul nostru se înalță această rugăciune: „Zidește în mine o inimă curată și pune în mine un duh nou și drept”. Doamne, vrem ca Tu să ne cercetezi inimile. Doamne, avem noi acea inimă care să primească pe poporul Tău? Acea inimă care Te iubește pe Tine și îi iubește pe toți aceia pe care îi iubești Tu? Doamne, avem noi acea inimă care este gata să își dea viața pentru frații noștri? Acea inimă care să păstreze unitatea Duhului? Doamne, dorim foarte mult ca Tu să ai mărturia Ta în mijlocul nostru. Vrem ca oamenii, uitându-se la noi, să știe că Tatăl L-a trimis pe Fiul, și să știe că noi suntem ucenicii Tăi. Fă această lucrare înlăuntrul nostru. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus.

Amin.

Partea a 3-a

Tată, vrem să Te laudăm și să-Ți mulțumim că ne-ai adunat împreună în această dimineață, în Numele lui Isus. Tată, ce Nume plin de putere ne-ai dat! Suntem foarte fericiți să ne găsim în Cristos. Doamne, noi suntem adunați aici împreună, și știm că El este în mijlocul nostru. Și, Tată, noi proclamăm că El este aici în calitate de Cap al nostru. În această dimineață, Îi dăm cu toții locul dintâi, locul cel mai înalt. Tată, Îți cerem să lupți Tu pentru noi în această dimineață. Doamne, știm că în noi înșine suntem foarte slabi, că nu suntem capabili să venim la Cuvântul Tău și să primim ceva. Dacă Tu lucrezi în noi și în mijlocul nostru, știm că putem să venim împreună și să ajungem la inima Ta. Tată, vrem să-L vedem pe Isus, înălțat mai presus de orice, și să cunoaștem planul Lui și căile Lui. Doamne, păzește-ne în această dimineață de cel rău. Doamne, el nu are nici un loc în mijlocul nostru. Nu lăsa Cuvântul Tău să se piardă, ci fă să găsească un teren bun în inimile noastre, ale tuturor, și să aducă roade care să

rămână. Doamne, dă ungera pentru mine însumi și pentru traducător, ca să putem vorbi așa cum vrei Tu și, de asemenea, pentru urechi care să audă. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Să citim de la 1 Petru 2:4, 5, 9 „Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. ... Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, în această dimineață mă aflu aici într-o încăpere plină cu preoți. Preoți sfinți și preoți împărătești. Nu știu dacă voi considerați că sunteți preoți. Noi primim de la lumea din jurul nostru tot felul de mesaje greșite. Și unul dintre acestea este că preoția e ceva aparte; în Casa lui Dumnezeu se află oamenii de rând și, deasupra acestora, preoții. Vedem aceasta în biserica ortodoxă, romano-catolică, ba chiar și în rândul protestanților. Acolo întâlnim clerul și laicii. Dar planul lui Dumnezeu este ca fiecare copil al Lui să fie un preot. Preotul este un slujitor în Casa lui Dumnezeu. Dorința inimii lui Dumnezeu este ca fiecare din Casa Lui să practice această funcție de preot. Diavolul urăște Casa lui Dumnezeu. Multe religii au răsărit peste tot în lume, și toate au ceva în comun. Sunt acolo câțiva, la vârf, care sunt preoți de profesie, iar restul sunt oameni care, practic, nu fac nimic. Acest gând a pătruns și în Biserică. Am discutat deja despre acest aspect legat de Casa lui Dumnezeu, despre pietrele vii care sunt zidite împreună, despre cum să ne apropiem de Domnul spre a fi zidiți. Noi venim la Casa lui Dumnezeu prin cruce, prin lucrarea crucii. De asemenea, am vorbit și despre mărturia Casei lui Dumnezeu. Aceasta nu este Casa noastră, ci este Casa Lui, este mărturia lui Isus. Și este un singur Trup. Deci, toți cei care Îi aparțin Domnului Isus, îi aparțin și Bisericii. Și noi îi primim pe aceia pe care El îi primește.

Acum ajungem la această chestiune a preoției. Vom apela tot la psalmii 108 și 60. Voi vorbi despre lucrurile pe care ni le spun acești psalmi în legătură cu preoția. Acești psalmi vorbesc despre preoție cu referire în special la străngerile noastre. Există o slujire preoțească ce trebuie îndeplinită atunci când ne adunăm împreună. Dar preoții sunt preoți 24 de ore pe zi. Așadar, este vorba de o slujire preoțească ziua și noaptea. Eu însă îmi voi îndrepta atenția asupra preoției cu referire la strângerea noastră laolaltă.

Înainte de a citi din psalmi, să citim de la Exod 19. Știm că în Israel era doar o seminție preotească, și anume cea a leviților. Însă planul original al lui Dumnezeu nu a fost așa. Versetele 5 și 6b: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Acesta a fost planul original al lui Dumnezeu cu privire la Israel, și anume ca ei toți să fie o împărăție de preoți, și nu doar o seminție. Dar, din cauza neascultării lor, au sfârșit prin a se afla în situația în care doar leviții erau preoți. Domnul dorește ca noi să fim o împărăție de preoți. Să nu fie doar câțiva care slujesc în Casa Lui, în timp ce toți ceilalți stau și privesc. Trupul lui Cristos este un Trup care funcționează pe deplin. El nu constă doar dintr-o mare gură sau o mare ureche. Dacă ne-am duce la diverse adunări creștine din zilele noastre, am putea crede că Trupul lui Cristos constă doar dintr-o gură mare sau dintr-o singură ureche mare. Vorbirea se face doar prin intermediul câtorva, iar ascultarea prin intermediul multora. Dar fiecare frate și soră din Trupul lui Cristos are o funcție de îndeplinit. Atunci când noi funcționăm, facem aceasta în calitatea noastră de preoți.

Ieri v-am rugat să citiți acești doi psalmi. Dacă ați făcut aceasta, atunci ați remarcat următorul lucru: cu excepția părții de la început, cei doi psalmi sunt identici. Însă începutul acestor doi psalmi este complet diferit. Nici nu cred că ar putea să fie o diferență mai mare. Psalmul 60 începe așa: „Dumnezeule, ne-ai lepădat...” Psalmul 108 începe cu „Gata îmi este inima să cânte.” (în engleză spune „Dumnezeule, inima mea este tare...”) Ce ați prefera să citiți: „Doamne, ne-ai lepădat...” sau „Doamne, inima mea este tare...”? Cred că toți l-am prefera pe al doilea. Dar noi avem nevoie de amândoi acești psalmi ca să funcționăm ca preoți. Pentru că ei ne vorbesc de două funcții diferite ale preoției. Mai întâi ne vom uita la psalmul 60 și după aceea la psalmul 108.

Psalmul 60 vorbește de mijlocire – mijlocire înaintea tronului lui Dumnezeu; vorbește de rugăciunea corporativă. Amândoi acești psalmi sunt scriși de David. Să citim primele versete din psalmul 60: „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăștiat (în engleză – „ne-ai zdrobit”), și Te-ai mâniat: ridică-ne iarăși!” Să vă pun o întrebare: Când l-a lepădat Domnul pe David? Când l-a zdrobit Domnul pe David? Când S-a mâniat El pe David? Noi știm că David a fost împăratul ales de Dumnezeu. El este cel despre care Biblia spune că avea o inimă după inima lui Dumnezeu. Toți împărații care au urmat după David erau comparați cu el. Și aproape despre toți se spune că nu au avut o inimă ca și inima lui David. Domnul Isus, Mesia, este numit Fiul lui David. După ce David a ajuns împărat, au fost în

viața lui trei mari crize. Prima a fost acel episod cu Urie și Bat-Șeba, a doua a fost când a numărat poporul și a treia a fost atunci când fiul său, Absalom, a încercat să îl răstoarne de la putere. Însă acest psalm a fost scris înainte ca vreunul dintre aceste lucruri să se fi întâmplat. Noi știm că atunci când David a ajuns pe tron, Dumnezeu a început să-l binecuvânteze, a început să-i dea lui David biruințe, a început să-i lărgească împărăția. Deci, cum se face că David spune: „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai zdrobit, Te-ai mâniat, Doamne. Ridică-ne iarăși!” Apoi spune: „Ai cutremurat pământul, l-ai despicat; drege-i spărturile căci se clatină! Ai făcut pe poporul Tău să treacă prin lucruri grele, ne-ai adăpat cu un vin de amorigire.” Remarcați un lucru în aceste versete. David nu se roagă pentru sine însuși, ci se roagă pentru poporul său. El spune: „Doamne, ne-ai lepădat, *pe noi...*” Domnul nu l-a lepădat pe David. Domnul l-a primit pe David. Însă împărăția lui era formată din niște oameni dificili. David a avut o inimă care a știut să mijlocească pentru ei. „O, Doamne, ridică-ne iarăși!” Remarcați că nu spune: „Doamne, ridică-i pe ei!” Este aici acest aspect al unității Trupului. Noi putem avea o părtășie minunată cu Domnul, dar noi suntem una cu frați și surori care sunt străini de Domnul. Această slujire preoțească este o slujire a mijlocirii. Noi nu ne situăm la distanță de frații și surorile noastre, ca apoi să spunem: „Doamne, fă ceva pentru ei!” Ci noi ne ocupăm poziția împreună cu frații și surorile noastre și spunem: „Doamne, ridică-ne!” „Doamne, drege spărturile în Trupul lui Cristos! Doamne, este multă amorigire în Trupul lui Cristos! Multă delăsare.” Aceasta este mijlocirea. De acest lucru este nevoie, altfel Casa lui Dumnezeu nu va putea fi zidită niciodată.

Am discutat deja despre faptul că ne aflăm într-o situație imposibilă. Noi știm că trebuie să venim la Casa lui Dumnezeu prin cruce și, în același timp, că trebuie să-i primim pe toți aceia pe care Dumnezeu îi primește. Cu altă ocazie am spus că între Sihem și Betel există un drum – un drum între cruce și Casa lui Dumnezeu. Dar eu cred că sunt și alte drumuri pe care se poate ajunge la Betel. Și poate că unii vin la Casa lui Dumnezeu, dar nu pe drumul crucii. Când spun asta, mă refer la cruce ca fiind locul în care problema eu-lui nostru este rezolvată. Fiecare trebuie să vină la sângele crucii pentru a fi născut din nou. Dar Dumnezeu ne cheamă să experimentăm faptul de a fi răstigniți împreună cu Cristos. Nu este vorba doar de moartea Lui pentru noi, este vorba și de moartea noastră împreună cu El. Și eu cred că sunt oameni care vin la Betel pe o altă cale decât pe calea crucii. Dar dacă noi trebuie să cunoaștem lucrarea crucii în viața noastră pentru ca să aibă loc zidirea, și dacă întâlnim frați și surori care vin pentru a fi zidiți, dar care nu cunosc lucrarea crucii, atunci cum poate să aibă loc această zidire? O, prin această slujire

preotească a mijlocirii! Noi venim înaintea tronului lui Dumnezeu și aducem pe poporul Lui înaintea Lui. Începem să mijlocim pentru poporul Lui. Și Duhul Sfânt începe să facă o lucrare în niște oameni care înainte I s-au împotrivit. Aceasta este lupta. Noi trebuie să ducem această luptă, pentru că avem un mare vrăjmaș care duce război împotriva sfinților. Dacă tu Îl urmezi pe Domnul, vrăjmașul va încerca să te oprească. Dacă te afli într-o poziție de compromis, el va încerca să te țină acolo. Va căuta să creeze dezbinări în Trupul lui Cristos, vrăjmășie între frați. Dar noi avem un Dumnezeu mare. El este mai puternic decât vrăjmașul nostru. Cineva s-ar putea gândi: „Păi, dacă Dumnezeu este mai puternic decât vrăjmașul, atunci de ce trebuie să ne mai rugăm? El este Tatăl nostru, ne iubește; de ce nu-l înfrânge El pe vrăjmaș în locul nostru?!” Este un răspuns la aceasta. Pentru că, de la bun început Dumnezeu a dat pământul omului. Să citim de la Genesa 1: 26 „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu este stăpânitorul întregului Univers. El a creat această planetă și I-a pus pe om pe ea. Și I-a spus omului: „Poartă chipul Meu pe pământ. Stăpânește peste pământ.” Dar omul nu urma să domnească peste pământ după cum vedea el de bine, ci Dumnezeu I-a făcut pe om să fie în părtașie cu El. Omul putea să vină sub stăpânirea lui Dumnezeu și apoi, din acea poziție, să stăpânească. Era necesar ca pământul să fie luat sub stăpânire, deoarece exista un vrăjmaș. Ați remarcat că, după ce Dumnezeu a spus omului să stăpânească peste tot pământul, a continuat astfel: „...și peste toate târătoarele”. Șarpele era un animal târător. Șarpele însă nu a venit în conflict direct cu omul. El era mai șiret decât orice altă târătoare. Omul a fost înșelat, s-a răzvrătit și a căzut. Ați putea crede că acum Dumnezeu trebuia să Se gândească la un alt plan. El I-a creat pe om ca acesta să aibă stăpânire; omul însă a căzut și acum se afla în împărăția vrăjmașului. Deci, Dumnezeu trebuia acum să Se gândească la un alt plan. Dar Domnul a vorbit deja. Stăpânirea pe pământ îi aparține omului. Și Domnul Însuși a hotărât să lucreze cu omul atunci când vrea să facă ceva pe pământ. Domnul vrea ca poporul Lui să stea înaintea tronului Său și să mijlocească.

Să citim din ultimul capitol al Bibliei. Vom vedea care este sfârșitul acestei lucrări. Am văzut că, la început, Dumnezeu I-a creat pe om și I-a spus să stăpânească. Acum ajungem la Apocalipsa 22, versetele 3, 4 și 5, și vedem aici sfârșitul acestei lucrări. Aici ni se vorbește despre un pământ nou și un cer nou, sau, cu alte cuvinte, despre noua creație. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui

Îi vor sluji...” Aceasta este preoția: robi în Casa lui Dumnezeu. „Ei vor vedea fața Lui...” Știți, Casa lui Dumnezeu este locul unde noi trebuie să vedem necurmat fața Lui. Casa lui Dumnezeu este un loc plin de lumină, plin de descoperirea Fiului lui Dumnezeu. „...și Numele Lui va fi pe frunțile lor...” Domnul a spus că noi trebuie să purtăm chipul Lui, noi suntem făcuți asemenea Lui. La sfârșitul Bibliei, Numele Lui este pe frunțile lor. „Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.” La început Dumnezeu a dat omului stăpânire asupra pământului, și la sfârșitul Bibliei vedem cum stăpânirea asupra pământului se află ferm în mâinile omului celui nou – Cristos și Trupul Său. Cristos și Biserica. Marele Preot și toți preoții Lui. 1 Petru spune că noi suntem o preoție împărătească, și această preoție împărătească trebuie să stăpânească pe pământ. Or, asta presupune luptă.

Să citim de la Ezra, capitolul 3. Știți că oamenii de pe vremea lui Ezra aveau mult în comun cu noi, cei de astăzi. Tot Iuda fusese dus în robia babiloniană. Și, timp de șaptezeci de ani, în Ierusalim au fost doar ruine. Casa lui Dumnezeu fusese dărâmată, poporul era în captivitate; totuși, el a continuat să fie poporul Lui. Domnul îi cunoștea pe copiii Lui, le purta de grijă, le împlinea nevoile. Când oamenii au încercat să-i nimicească, El i-a scăpat. Dar inima lui Dumnezeu nu a fost niciodată pentru o mărturie numită Babilon, ci era pentru Casa Lui, în Ierusalim. Sinagogile au apărut pentru prima dată în Babilon. Iudeii erau acolo și aveau nevoie de un loc unde să se adune împreună și să se roage; de aceea au zidit sinagogile. Însă, după ce s-au împlinit cei șaptezeci de ani de robie, Dumnezeu a mișcat inima împăratului persan, ca să lase pe poporul Lui să se întoarcă în țară. Ne-am fi așteptat ca tot poporul să se bucure de asta și să meargă înapoi la Ierusalim. Dar numai o mică rămășiță a îndrăznit să se întoarcă. Știți care a fost deosebirea între cei care au rămas în Babilon și cei care s-au întors? Am putea crede că cei care au vrut să se întoarcă au fost oameni mai buni decât cei care au preferat să rămână acolo, că aceia ar fi avut un caracter mai bun, inima lor era mai predată lui Dumnezeu. Dar nu este așa. Biblia spune că cei ale căror inimi au fost mișcate de Domnul – aceia s-au întors. Erau doi oameni în Babilon: Domnul a mișcat inima unuia, a pus o dorință în inima lui, și acesta a simțit că trebuie să se întoarcă la Ierusalim. Celălalt, a cărui inimă nu fusese trezită de Domnul, nu a văzut nevoia de a se întoarce la Ierusalim. Și atunci a hotărât să rămână și să se închine lui Dumnezeu în sinagoga din Babilon. Care dintre aceștia doi are un caracter mai nobil? Ei sunt la fel. Diferența constă, pur și simplu, în harul lui Dumnezeu.

Deci, rămășița de oameni ale căror inimi fuseseră mișcate de Domnul s-a întors la Ierusalim și a găsit cetatea în ruine. Casa lui Dumnezeu era în ruine. În capitolul 3, versetul 1, citim ce au făcut. „Când a venit luna a șaptea, copiii lui Israel erau în cetățile lor. Atunci poporul s-a strâns ca un singur om la Ierusalim.” S-au strâns ca un singur om! Este un singur Trup, un singur Duh. Oamenii nu s-au adunat ca indivizi separați. S-au adunat înaintea Domnului ca un singur om. Și care a fost primul lucru pe care l-au făcut ei? Rețineți, scopul lor era acela de a rezidi Casa lui Dumnezeu. „Au așezat din nou altarul pe temeliiile lui, măcar că au avut să se teamă de popoarele țării, și au adus arderi de tot Domnului, arderile de tot de dimineață și de seară.” Versetul 6 „Din cea dintâi zi a lunii a șaptea au început să aducă Domnului arderi de tot. Însă temeliiile Templului Domnului nu erau încă puse.” Se poate că unii cred că mai întâi trebuie să zidim Casa și după aceea să zidim altarul. Dar dacă vrem ca o clădire să poată să stea în picioare, trebuie să începem cu altarul. Altarul vorbește de cruce, și noi trebuie să începem cu lucrarea crucii. Noi ajungem la Betel prin Sihem. Casa lui Dumnezeu prin lucrarea crucii. Apoi au început, ca un singur om, să aducă jertfe Domnului. Ni se spune că erau înspăimântați din cauza neamurilor din țară. Ei știau că au vrăjmași. Și știau că vrăjmașii lor vor încerca să-i oprească din zidire. Și într-adevăr, aceasta au și făcut aceștia. Și noi avem un vrăjmaș, și el va încerca să ne oprească. De fapt, avem doi vrăjmași: pe diavolul, dar, uneori, noi înșine suntem vrăjmașii noștri. Domnul ne-a dat Duhul Lui și ne-a zis: „Veniți și funcționați înaintea Mea ca preoți, dar nu după propria voastră viață omenească, ci după viața Duhului Meu pe care L-am pus în voi”. O, frați și surori, noi trebuie să fim dintre aceia care mijlocesc, dacă vrem ca lucrarea să se facă în mijlocul nostru.

Am spus că unii dintre copiii lui Israel s-au întors din Babilon. Unul din motivele pentru care ei au putut să se întoarcă a fost lucrarea de mijlocire, în rugăciune, a lui Daniel. Daniel a citit în cartea prorocului Ieremia și a văzut că cei șaptezeci de ani de captivitate erau aproape pe terminate. Dumnezeu îi descoperise acest lucru. Să vă spun ce nu a făcut Daniel. Înțelegând acest lucru din Cuvântul lui Dumnezeu, Daniel nu a spus: „Aleluia! Poporul lui Dumnezeu se va întoarce în țara lui în curând. Ce lucru minunat! Biblia spune așa, și eu n-am altceva de făcut decât să dau slavă Domnului, căci se va face. Voia Lui se va împlini.” Daniel a văzut că cei șaptezeci de ani erau pe terminate; el a recunoscut care era voia lui Dumnezeu – și anume ca poporul Lui să se întoarcă la Ierusalim. Și atunci Daniel a început să se roage. Găsim rugăciunea lui în capitolul 9 din Daniel. El a început să mijlocească astfel. „Doamne, noi am

păcătuit. Doamne, noi nu am ascultat. Tot Israelul a păcătuit”. Acum vă întreb: Când a păcătuit Daniel? Când nu a ascultat Daniel de Domnul? Această rugăciune este aproape identică cu rugăciunea lui David din psalmul 60. Lui Daniel îngerul i s-a adresat spunându-i: „(om) preaiubit și scump”. Totuși, Daniel și-a ocupat locul în rândul poporului lui Dumnezeu și a început să mijlocească.

Primul lucru pe care trebuie să îl știm în legătură cu mijlocirea este că aceasta pornește de la Dumnezeu, nu de la om. Nu ne uităm în jur, vedem diferite lucruri și ne gândim: Uite, pentru acestea am putea să ne rugăm. Nu, trebuie să venim înaintea Domnului și să-L întrebăm: „Doamne, care este dorința Ta?” Și Domnul ne arată care este dorința Lui. Poate că trebuie să ne rugăm pentru cineva pe care El vrea să îl mântuiască. Și atunci începem să mijlocim pentru acel om. Și Domnul îl mântuiește. Rețineți, Domnul a dat pământul omului. Și acum, când El lucrează pe pământ, lucrează prin intermediul poporului Său. El ne face să ne rugăm, El ne face să fim mijlocitori, El ne descoperă pentru ce să ne rugăm, apoi ne ascultă rugăciunile și le și împlinește. În acest mod se zidește Casa lui Dumnezeu. Dacă nu este mijlocire, nu este nici zidire. Gândiți-vă la Moise. Copiii lui Israel au ieșit din Egipt și au ajuns într-un loc unde le-au ieșit în întâmpinare vrăjmașii lui Dumnezeu. Amalec a ieșit și a pornit la luptă împotriva lui Israel. Iosua și oștirea lui Israel s-au dus în vale ca să lupte, în timp ce Moise și doi dintre frații lui s-au urcat pe munte. Moise și-a îndreptat mâinile spre Dumnezeu, spre cer, pentru a mijloci. Și cât timp el își ținea mâinile în sus, Israel câștiga biruința. Dar când el își lăsa mâinile în jos și înceta a mai mijloci, Amalec începea să câștige biruința. Când Moise își ridica iarăși mâinile, din nou Israel începea să câștige biruința. Dar mâinile lui s-au îngreunat. Cei doi frați ai lui au hotărât să facă ceva. Au pus o piatră pe pământ, Moise s-a așezat pe acea piatră, iar unul din frați stătea de-o parte a lui și celălalt de cealaltă parte, ajutându-l să-și țină mâinile în sus. În el însuși, Moise nu era îndeajuns ca să mijlocească pentru poporul Domnului. Aceasta este ceva ce Domnul ne cere să facem în mod corporativ. Nimeni nu este în sine însuși suficient pentru a mijloci așa cum trebuie înaintea lui Dumnezeu. Uneori, Domnul pune pe inima ta o povară anume, și tu o porți mai mult decât oricine altcineva. Dar Domnul îți dă și frați și surori care să te ajute să-ți ții mâinile în sus. Noi ne adunăm în jurul Domnului ca un singur om, nu ca persoane individuale. Doamne, nu *eu*, ci *noi*. *Noi* venim la tron și eliberăm voia Lui pe pământ.

Vă aduceți aminte că atunci când copiii lui Israel au ieșit din Egipt și au ajuns în pustie, Dumnezeu a avut o dorință mare cu privire la ei. El a dorit să îi ducă în plinătatea Țării făgăduinței. Dar, din cauza împietririi inimii lor, ei au trebuit să

pribegească patruzeci de ani prin pustie. Aș vrea să vă gândiți pentru o clipă la această perioadă de patruzeci de ani. Dumnezeu le purta de grijă în fiecare zi. Noaptea aveau un stâlp de foc, iar ziua Domnul îi călăuzea printr-un nor. Au fost hrăniți în pustie cu pâinea din cer, și chiar când au fost în deșert, Domnul le-a dat apă din stâncă. Hainele lor nu s-au uzat, nici încălțămintea nu li s-a uzat. Domnul le-a purtat foarte bine de grijă în pustie. Dar nu aceea era voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu era ca ei să intre în Țara făgăduinței, o țară în care curgea lapte și miere, o țară cu livezi, cu lanuri de grâu și de orz, o țară plină de case și locuri de locuit. În pustie îi putem vedea, din punct de vedere spiritual, ca într-un fel de grădiniță. Eu cred că, în pustie, niciodată copiii n-au venit la cort ca să întrebe: „Mama, ce vom mânca deseară?” „Mană.” „Ce vom mânca mâine dimineață la micul dejun?” „Mană.” „Ce vom mânca la prânz?” „Mană.” Credeți că s-au plictisit de mană? Uneori s-au plictisit. Atunci Domnul le-a dat și niște prepelițe. Seara au venit prepelițele și apoi au avut ca mâncare prepelițe cu turte de mană. Eu sunt convins că era o mâncare hrănitore, dar cred că după patruzeci de ani erau sătui de ea și erau gata să mănânce și altceva. Erau gata să mănânce din acei măslini, struguri și rodii, din roadele grâului și ale orzului; doreau hrana pe care urma să le-o dea acea țară în care curgea lapte și miere. În Iosua, capitolul 5, versetele 11 și 12, vedem că atunci când au intrat în țară și au ajuns să mănânce din roadele țării, mana a încetat. Acum erau în țară și puteau să mănânce din roadele țării. Puteți să vă imaginați ce s-a întâmplat atunci? Unii din israeliți au intrat în țara Canaan și au văzut un ogor minunat cu grâu; s-au dus și au început să culegă din el. Canaanii care locuiau în case, care locuiau pe acele ogoare, care semănaseră acel grâu cu sudoarea frunții lor, s-au uitat pe fereastră și și-au zis: „Uite, israeliții vin ca să ne ia mâncarea. Frumos, nu? Sper că le place.” Eu cred că mai degrabă au ieșit din case cu sulite și cu spade, hotărâți să-i oprească, să nu mai fie jefuiți. Când Israel a intrat în țară, mana a încetat. Gata cu grădinița. Acum, dacă voiau să mănânce – război.

Casa lui Dumnezeu trebuie să fie un loc unde să fie multă hrană. Dar dacă vrem să mâncăm împreună în Casa lui Dumnezeu, dacă vrem să ne bucurăm de plinătatea lui Cristos, trebuie să cunoaștem războiul. Trebuie să știm cum să mijlocim, trebuie să știm cum să ne adunăm împreună, ca un singur om înaintea tronului. „Doamne, mâine ne vom aduna împreună. Avem nevoie de pâine. Doamne, trebuie să-L vedem pe Cristos, și nu doar puțin din El. Vrem mult din Cristos! Doamne, croiește un drum pentru noi. Mișcă tu inimile noastre. Doamne, arată-ne cum să-L aducem mâine pe Cristos la strângere. Dă-ne cântări pe care să le aducem. Arată-ne ce mărturii să aducem mâine.

Doamne, nu vrem să ne închinăm înaintea Ta doar puțin, ci vrem să-Ți aducem o închinare deplină. Vrem ca Tu să ai primul loc în strângerea noastră mâine.” Începem să ducem un război, deoarece noi avem un vrăjmaș. Și vrăjmașului nu-i place când ne adunăm împreună. El face să coboare asupra noastră o apăsare. Face să ne simțim ca și cum am avea 200 kg fiecare dintre noi! Ne este greu să facem ceva. O, dar Domnul este gata să-Și reverse binecuvântarea asupra noastră! Însă El vrea ca noi să creștem. El vrea ca noi să acționăm ca preoți. Nu unul sau doi preoți. Trupul lui Cristos este plin de preoți, care se adună ca un singur om înaintea tronului lui Dumnezeu și care mijlocesc pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu. Noi avem un Mare Preot. Numele Lui este Isus Cristos. El ne va călăuzi în rugăciunile noastre. Dacă noi ne predăm Lui, ca să fim niște preoți care mijlocesc, El va începe să ne arate pentru ce anume să ne rugăm. Când noi venim înaintea Domnului ca mijlocitori, venim toți împreună ca preoți. Copiii noștri vor fi mântuiți. Eu cred că cea mai mare dorință a mamelor și a taților este aceea de a-și vedea copiii mântuiți. Uneori se pare că lumea încearcă să facă totul pentru a ne acapara copiii. Dar ce vom face noi când vom vedea că copiii noștri sunt pe punctul de a merge în alte direcții? Vom plânge? Ne vom lăsa pradă deznădejdiei? Vom da vina pe soț, pe soție? Ne vom gândi că așa trebuie să se întâmple? Nu, noi avem acces la tronul cerului și putem să-i aducem pe copiii noștri în rugăciune înaintea acestui tron. Prin rugăciunile poporului Său, Domnul îi va mântui pe copiii tăi. Sunt căsătorii unde unul din soți nu este credincios. Eu cred că este dorința Domnului să-ți mântuiască soțul. Eu cred că este dorința Domnului să-ți mântuiască soția. Dar ce facem noi? „O, ce soartă nenorocită am! Frații și surorile, rugați-vă pentru mine să am răbdare. Rugați-vă ca să pot rezista în această situație grea.” Mai degrabă să-l aducem pe cel necredincios înaintea Domnului și să spunem: „Doamne, mântuiește-l!”

Cu toții avem poveri care sunt ale noastre, nu ale altora. La noi în Memphis avem o soră scumpă care, la o strângere de rugăciune, a început să se roage pentru mama ei. Nu știi dacă mama ei este creștină, dar știi că a căzut în curvie, deja de mult timp. A divorțat de soțul ei și trăiește acum cu un alt bărbat. Această soră a început să se roage pentru mama ei. Și imediat frații și surorile au început să i se alăture în rugăciune. Domnul ne-a dat rugăciuni pentru mama ei. După strângere m-am dus la acea soră (este o soră tânără) și i-am spus: „Noi putem să ne rugăm pentru acest lucru, dar nu cred că vom face asta până ce nu vii tu mai întâi și te rogi pentru mama ta. Ea nu este mama noastră, ci este mama ta. Și eu

cred că Domnul ți-a dat ție această povară, pe care tu să o porți mai mult decât oricine altcineva. Și dacă tu vei veni cu ea, noi vom găsi un loc unde să putem sta alături de tine, la dreapta și la stânga ta; să te ajutăm să-ți ții mâinile în sus; și noi le vom ține în sus. Și ne vom ruga pentru ea. Dar dacă tu nu o vei aduce în rugăciune, atunci nu cred că noi o vom face.”

Cu toții avem asemenea situații. Să nu vă gândiți: „Ei bine, este responsabilitatea altcuiva”. Dumnezeu spune: „Voi sunteți preoți”. El nu te-a chemat ca să vii la strângerea de rugăciune și să ascuți rugăciunile celorlalți. El ne-a chemat ca să ne rugăm împreună ca un singur om. Și El îți arată când este momentul potrivit ca să aduci povara pe care ți-a dat-o. Atunci toți ne vom ruga pentru acel lucru. Știți că sunt căsătorii care au probleme ce pot fi rezolvate. Iacov spune: „Nu aveți pentru că nu cereți”. Viețile fraților și surorilor pot fi schimbate.

Ieri am vorbit despre seminția lui Gad și seminția lui Manase – oameni care fac compromisuri – și despre ce anume reprezintă Esau și Moab – oameni care și-au pierdut dreptul de întâi născut. Cum vor fi schimbați asemenea oameni? Ei vin în mijlocul nostru, Domnul îi aduce, ei sunt atrași de ceva, probabil că văd dragostea lui Cristos în mijlocul nostru. Dar El nu îi aduce în mijlocul nostru pentru ca ei să rămână pe mai departe așa cum sunt. Ci vrea să facă o lucrare în viețile lor. El vrea să-i ducă din acel loc al compromisului și să-i facă să devină stâlpi în Casa lui Dumnezeu. O, dacă această Casă a lui Dumnezeu nu este o casă a mijlocirii, puține lucruri se vor face!

Uneori apare amărăciune între frați și surori. Scriptura spune să nu dăm naștere la vreo rădăcină de amărăciune, prin care apoi mulți să fie întinați. Ce facem noi când vedem că în anumiți frați și surori s-a strecurat amărăciunea? Cum poate fi scoasă aceea din inima lor? Cum pot fi repuși în relații bune frații care au ajuns să se certe? Vrăjmașul poartă un război împotriva noastră. Dacă noi înșine nu devenim războinici, preoți sfinți și împărătești, mărturia va cădea. La noi acasă, în Memphis, ne rugăm pentru protecția sfinților. Domnul ne oferă posibilități de a nu fi abătuți din cale. Chiar și guvernele pot fi schimbate uneori, atunci când poporul Domnului începe să se roage. Și aceasta nu pentru că cei credincioși se gândesc că ar fi bine așa. Rugăciunea corporativă începe la tronul Marelui nostru Preot. Noi răspundem cu rugăciunile noastre înaintea tronului. Unele lucruri se rezolvă repede; pentru altele e nevoie de mult timp. Dar Domnul nostru poate să facă orice, astfel încât Casa Lui să triumfe.

În psalmul 60:4, în plină mijlocire, David spune: „Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-l înalțe spre biruința adevărului.” Aceasta este mărturia prin

cei ale căror inimi au fost trezite. Celor care, din reverență față de Dumnezeu, au hotărât să meargă înapoi în Ierusalim, le este dată o mărturie, un steag ca să fie înălțat din pricina adevărului (trad. engl.). Imposibilul devine posibil prin mijlocire. Domnul vrea să facă lucruri mari pe pământ. El vrea să aibă o mărturie biruitoare în mijlocul vostru, nu numai aici, în Oradea sau în câteva alte locuri. Poate vă gândiți: „Domnul nu va putea face niciodată aceasta aici. Suntem doar câțiva”. Dar eu cunosc locuri unde au început să se înalte mărturiile biruitoare datorită unora, puțini, care s-au rugat. Vă aduceți aminte ce scrie în cartea lui Ezra Ei nu au zidit mai întâi Casa și apoi altarul, nu au așteptat să fie întâi gata Casa și apoi să aducă jertfe, ci au început cu altarul, au început prin a aduce jertfe, și apoi, prin ei Domnul a zidit.

Am spus, deci, că avem acum în vedere doi Psalmi. Cei doi psalmi vorbesc de două lucruri diferite. Începutul primul psalm, al psalmului 60, vorbește de mijlocire, dar începutul psalmului 108 vorbește despre altceva. Psalmul 108 vorbește de închinare – închinare în adunare, închinare înaintea Domnului în Casa Lui. Slujirea preoțească nu constă numai din mijlocire. O bună parte a slujirii preoțești se realizează și atunci când copiii Domnului se adună împreună și încep să exprime ce este pe inima lor pentru Domnul slavei. În 1 Petru 2:9 am citit că noi suntem o preoție împăratească care vestește însușirile Lui minunate. Cât de minunat este Domnul! Cât de mult din însușirile Sale minunate vreți să vestiți atunci când vă adunați împreună ca preoți? Dacă simți ceea ce simt și eu, atunci inima ta tânjește să dea glas acestei vestiri. Să vestești însușirile Lui minunate înaintea sfinților, înaintea îngerilor, înaintea tronului Său, înaintea puterilor și stăpânirilor, înaintea oamenilor. O mărturie pe pământ, vestind însușirile Lui minunate. O, laudele la adresa lui Dumnezeu trebuie să umple Casa Lui! Uneori noi ne gândim că altcineva trebuie să facă asta, dar Dumnezeu spune: „Voi sunteți preoți”. Nu doar câțiva – aceasta este minciuna diavolului. Toți credincioșii sunt preoți. Exisă responsabilitatea de a aduce laude și a te închina. Este responsabilitatea ta.

De fiecare dată când poporul Domnului se adună împreună, este sărbătoare. Eu cred că aceasta este semnificația reală a unei sărbători a dragostei. Noi avem masa Domnului, dar ne hrănim unii pe alții cu pâinea din cer. De ce cineva, care nu ar îndrăzni să meargă la sărbătoarea de Anul Nou cu mâinile goale, îndrăznește totuși să vină cu mâinile goale la sărbătoarea Domului? Știți voi de ce este nevoie atunci când poporul Domnului se adună împreună? De cântări. Avem nevoie de multe cântări. Avem o carte de cântări cu multe cântări. Înainte de a merge la strângere, ar

trebui să spunem: „Doamne, dă-mi o cântare pentru strângere. Nu vreau să ajung acolo și să mă apuc să răsfoiesc prin cartea de cântări, căutând, poate, cântarea mea favorită. Doamne, dă-mi cântarea pe care Tu vrei s-o cântăm, ca să ne închinăm Ție cu ea”. Poate că Domnul îți dă acea cântarea devreme, dimineața, înainte de strângere, și începi să o cânti pe când ești încă acasă. Și pe drum, spre strângere, fredonezi acea cântare. În timp ce o cânti, cuvintele ei încep să-ți vorbească. Și poate că atunci când ajungi la adunare, ai deja și o mărturie pe care s-o spui, legată de cântarea respectivă. „Fraților, de dimineață am cântat această cântare înaintea Domnului și am fost profund mișcat de marea dragoste a lui Isus. Domnul nostru ne iubește foarte mult. Dimineață, când m-am trezit, poate că m-am îndoit puțin în inima mea de dragostea mare a Domnului față de mine, dar acum mi-am dat seama că El ne iubește mai mult decât putem noi să știm. El L-a trimis pe Fiul Lui ca să moară pentru noi. Să cântăm această cântare.” Și atunci cântăm cântarea. Apoi descoperim că Domnul a vorbit altcuiva în legătură cu un gând din acea cântare. Treptat, fiecare este trezit și începe să împărtășească din ce are. Mi-aduc aminte că odată, poate în urmă cu vreo zece ani, la o strângere de la noi din Memphis s-a ajuns la un moment la o tăcere deplină. (Nouă nu ne este teamă de tăcere. Uneori, când tăcerea aceasta este plină, ea poate fi o tăcere plină de închinare. Însă, adeseori, tăcerea este o tăcere goală.) Așadar, stăteam înaintea Domnului și ne întrebam ce-o să urmeze. Eu nu am cunoscut că trebuia să spun ceva. Nici alții nu au simțit că trebuia să se propună o cântare. După un timp îndelungat, un frate a vorbit. El a spus: „Cred că Domnul mi-a dat ceva în dimineața aceasta, ca să împărtășesc cu voi, dar n-am știut când să vin cu acel lucru, în ce moment.” Și atunci a spus ce avea pe inimă, și, prin aceasta, s-a deschis ușa pentru întreaga perioadă a strângerii. Au început să curgă mărturii și cântări și motive de a-L lăuda pe Domnul. Totul a pornit de la acea mărturie. La sfârșitul strângerii m-am dus la acel frate și i-am mulțumit foarte mult pentru mărturia lui și apoi i-am zis: „Te rog, nu ne mai lăsa să așteptăm atâta data viitoare. Noi toți am așteptat după tine.” El a spus: „Da, tot timpul Duhul Sfânt mă îndemna, dar m-am temut.” Eu am spus: „Slujirea preotească trebuie să iasă la suprafață atunci când Duhul Sfânt te mână”. Știi că mulți dintre noi suntem, prin natura noastră, cam timizi, dar Domnul nu ne spune: „Întrucât tu ești timid, ești scutit de această slujire preotească.” Domnul a spus că trebuie să găsim o modalitate de a exprima această slujire.

Să vă pun o întrebare: „Sunteți voi mulțumiți cu modul în care se manifestă laudele și închinarea către Domnul la strângerile voastre?” Eu nu sunt mulțumit acolo la noi, în Memphis. Vreau mai mult. Pentru că Domnul meu Isus e vrednic

de a primi mai mult. Și eu vreau să găsesc o modalitate de a-I da mai mult din ceea ce I se cuvine și de a-i îmbărbăta pe frații și surorile mele. Știți cum e: când cineva vine și vrea să-L laude pe Domnul într-un mod nou, avem tendința de a ne uita la el și a ne întreba: „Ce vrea să facă? Doar nu vrea să zică că numai el este în Casa Domnului!” Ne pute răni unii pe alții când procedăm astfel. În această chestiune a preoției, nu se pune problema întăietății; nu este vorba de autoritate aici. Creștini tineri, creștini în vârstă, frați și surori – cu toții avem această slujbă. Când îi vedem pe alții încercând să slujească, să nu stingem lampa. Chiar și dacă persoana în cauză nu procedează întocmai cum ar trebui. Casa lui Dumnezeu trebuie să fie un loc unde nu se întâmplă nici o nenorocire dacă se face o greșeală. Bineînțeles, să nu se facă intenționat. Uneori, deoarece Îl iubim pe Domnul, s-ar putea să acționăm puțin greșit. Dar atunci învățăm ceva și data viitoare vom proceda bine. Când cineva aduce ca jertfă ceva, nu căutați să vedeți ce e rău în ceea ce a adus. Căutați mai degrabă să aflați ce a fost bun în ce a adus. Sprijiniți acel lucru și încurajați-l. David scrie într-un psalm: „Gata îmi este inima să cânte, Dumnezeule, voi cânta, voi cânta laude chiar cu sufletul meu (trad. engl.). Deșteptați-vă alăută și harfă. Mă voi trezi în zori de zi.” Așa este inima ta? Uneori noi așteptăm după harfă și alăută și apoi acompaniem și noi harfa și alăuta, dar acea inimă plină de dragostea dintâi spune: „Eu vă voi aștepta, harfă și alăută!” Cineva spune: „Strângerea începe în zori”. Dar noi avem o inimă care spune: „Mă voi trezi în zori. Voi cânta laude chiar cu sufletul meu (trad. engl.)”. Nu este nimic mai minunat decât atunci când o ființă omenească ajunge sub stăpânirea Duhului Sfânt și cu mintea, cu voința, cu sentimentele exprimă laude la adresa lui Dumnezeu. Psalmistul spune: „Sufletul meu Te laudă”. Îl laudăm pe Domnul în lăuntru nostru. La aceasta suntem chemați. Noi suntem preoți.

„Te voi lăuda printre popoare, Doamne, Te voi cânta printre neamuri.” Este aceasta atitudinea inimii tale? Sau e ceva de genul: „Doamne, azi ne adunăm împreună. Sper că ceilalți vor aduce ceva prin care, ascultând, să fiu îmbărbătat”. Nu! „Doamne, dă-mi ceva prin care să pot fi o sursă de îmbărbătare pentru frații și surorile mele.”

Fiecare dintre noi are experiențe cu Domnul în timpul săptămânii. Domnul îți vorbește când ești la chiuveta de din bucătărie, îți vorbește când ești la serviciu, îți vorbește când mergi pe stradă, îți atinge inima în timp ce citești Scriptura. Astfel, avem părtășie cu El. El ne descoperă ceva. Dar eu am constatat că mulți din poporul Domnului par a uita de lucrul respectiv imediat după ce s-a întâmplat și nu-și dau seama că el nu le-a fost dat numai pentru ei înșiși, ci pentru noi toți.

Atunci când Domnul îți vorbește, și aduci acea mărturie la strângere, eu sunt foarte îmbărbătat. Văd că tu umbli cu Domnul. Și ceea ce Domnul ți-a spus sau ți-a arătat ție poate fi de ajutor pentru mine. Eu am nevoie de acel lucru; sunt întărit și îmbărbătat prin el.

Domnul nu are două feluri de creștini. Nu există decât oameni care sunt *în Cristos* și oameni care nu sunt *în Cristos*; creștini și necreștini. Avem tineri care vor să aibă parte de ceva mai mult la strângerea noastră împreună; ei participă și la strângerea noastră de duminica și la alte strângeri unde avem studiu biblic. Dar toată viața lor, de când erau copii mici, li s-a spus să tacă la strângeri. „Să fii cuminte!” Ți s-a spus asta când aveai șapte ani, apoi când aveai opt ani... La zece ani deja ți-a intrat în reflex să taci, iar când ai optsprezece ani, ești întrebant: „De ce nu spui nimic? De ce nu ne împărtășești ceva?” Deci, trebuie să găsim o modalitate de a face acest lucru și, prin harul lui Dumnezeu, vom și găsi. Noi nu suntem chemați să rămânem copii pentru totdeauna. Domnul vrea ca noi să creștem, și aceasta include și chestiunea preoției. Noi trebuie să Îl arătăm celorlalți pe Cristos. Una dintre cele mai mari nevoi ale noastre este de a-L vedea pe Cristos. Tu ai ceva din Domnul ca să-mi arăți mie. Găsește modalitatea de a-mi arăta. Căci aceasta este slujba ta preotească față de mine. Noi trebuie să ne hrănim unii pe alții cu Cristos. Este așa de multă subnutriție în Casa lui Dumnezeu. Vin la noi oameni care sunt foarte anemici în lucrurile spirituale. Domnul l-a întrebant pe Petru: „Mă iubești? Paște mieluseii Mei”. El poate să ne pună și nouă această întrebare. Și ne-o și pune. El vrea să ne hrănim unii pe alții. Vă aduceți aminte de slujitorul acela bun din Luca 12. A fost cel care a dat tovarășilor lui hrană la vremea potrivită. Acel slujitor bun și înțelept, preot bun și înțelept. „Nu ne lipsi de hrană! Dă-ne hrană la vremea potrivită! Hrănește-ne cu Cristos.!” Există această nevoie în Casa lui Dumnezeu: de a ne închina lui Cristos Domnul ne-a făcut un suflet viu. Noi suntem înzestrați cu minte, voință și sentimente. Să ne aducem sufletul sub stăpânirea Duhului Sfânt. Să aducem jertfe duhovnicești Dumnezeului nostru. Mie îmi place să mă aflu în mijlocul sfinților lui Dumnezeu când aceștia se închină Lui în duh și în adevăr. Noi avem tendința de a fi foarte reținuți în închinarea noastră. Să găsim calea potrivită!

În multe locuri am vorbit despre faptul de a scrie cântări. Când am spus asta, la ce oare v-ați gândit? Poate v-ați gândit cam așa: „Păi, eu nu știu să scriu cântări!” Dar tu ești preot. Poți. Și-apoi, dintre cântările pe care le-ai aduce, unele dintre ele tot vor fi bune; și toate vor fi o îmbărbătare măcar atunci când le cântăm prima dată. Mărturii, cântări, laude, versete din Scriptură, închinare –

aduceți-le pe acestea la strângere. Nu veniți la strângere și abia acolo să le căutați, ci pregătiți-vă dinainte. Gândiți-vă la strângere întreaga săptămână și apoi aduceți-vă partea voastră. Gândiți-vă la strângerea de rugăciune și de mijlocire și aduceți mijlocirea voastră.

În încheiere să privim la ultimele versete din psalmul 108. Versetul 10: „*Cine mă va duce în cetatea întărită? Cine mă va duce la Edom? Oare nu Tu, Dumnezeule, care ne-ai lepădat și care nu mai vrei să ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre? Dă-ne ajutor în necaz căci zadarnic este ajutorul omului.*” Despre ce vorbește aceasta? Prin noi înșine nu putem face nimic. Edom reprezintă omul carnal. Poate că fiecăruia dintre noi i s-a întâmplat că, atunci când am vrut să-I slujim Domnului, ne-am lovit de zădărnicia cărnii noastre. Domnul respinge acest fel de slujire. „Oare nu Tu, Dumnezeule, ne-ai lepădat și nu mai vrei să ieși cu oștirile noastre, Dumnezeule?” Închinarea spirituală și războiul spiritual sunt spirituale. Ele nu sunt din carne, ele nu presupun că fiecare poate să facă ceea ce este potrivit în proprii lui ochi. Aceasta îmi aduce aminte de versetul din Zaharia 4: „Nu prin putere, nu prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul.” O, Domnul a pregătit o cale pentru noi! Să mergem pe ea. Să ne însușim această realitate a preoției și vom vedea cum Casa lui Dumnezeu va ajunge la plinătate.

Ultimul verset al psalmului. „Cu Dumnezeu vom face mari isprăvi; El va zdrobi pe vrăjmașii noștri.”

Să ne rugăm:

Doamne, noi vedem astăzi că Tu ești un Mare Preot. Și Tu ai o preoție măreață, minunată. Doamne, vedem că aceasta nu îi cuprinde doar pe câțiva, ci pe toți copiii Tăi. Noi nu vrem să ne dăm înapoi de la chemarea pe care ne-ai făcut-o. Fă-ne lumină, Doamne! Învață-ne, Doamne. Pregătește o cale pentru noi. Tu cunoști toate slăbiciunile noastre, temerile noastre, slăbiciunile noastre. Cu Dumnezeul nostru vom face isprăvi mari. Doamne, umple Casa Ta cu preoți împărătești, sfinți și cu slujire preoțească. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus.

Amin.

Mesaje rostite la Oradea, în 1996. - *N.r.*